

V 68. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Michaela Vidláková

Asistentky o sobě

Prolínání světů

Halloween na Polygrafce

Leap Makers

Milí čtenáři,
68. Bezevšeho je na světě a mně se zase na chvílku ulevilo, protože jsme šťastně došli do cíle. Právě včera začal advent, možná si najdete chvílku, kdy bude venku třeba trochu nevlídno a budete mít chuť vypnout. Pak je ten správný čas pro časopis, který bude při listování zase tak překrásně vonět, možná víc než cukroví, které se pomalu začíná péct.

Podzim byl překrásný, řekněte sami! Takové teplo jsme snad ještě nezažili. Sluníčko nás neuvěřitelně hřálo až do listopadu. Teprve náhlé listopadové mrazy poslaly listům pokyn, že nastal jejich čas. Teď už jsou stromy téměř holé a noci opravdu mrazivé. A také to tak má být, protože začal advent, pro mě ten nejkrásnější čas v roce. Přestože je listopad, na Polygrafce jsme už rozsvítili vánoční túji (smrček nemáme) a dokonce vznikl krásný betlém. Advent je totiž letos ten nejdelší možný.

Toto číslo vznikalo od září a je prostě podzimní. Dokonce se ohlížíme ještě za minulým školním rokem. Nemohli jsme nezmínit akce, které se tu děly vloni. A máme o čem psát i letos. Děje se tady u nás toho tolik! Přinášíme vám zprávy, komentáře, rozhovory, fotoreportáže, ukázky žákovských prací nebo povídku na pokračování. V redakci máme zase nováčky, ale staré dobré pracovité redaktory jak z řad kolegů, tak i z řad žáků. Moc dobře se mi s touto partou pracuje. A obzvlášť děkuji Ivošovi, mému muži, a Jirkovi Uhrovi, bývalému řediteli, za velkou pomoc (oni vědí).

Do týmu pedagogů přišli noví učitelé a dvě asistentky. Moc bych si přála, aby se nám tu všem dobře dařilo a škola vzkvétala. Jsou tu lidé, kteří jsou ochotní ubrat ze svého soukromého času a věnovat jej žákům. Proto je možné chodit sportovat, jezdit na výlety a poznávací akce, zažít besedy s pamětníky nebo pracovat v redakci časopisu. A je toho mnohem více. Domov mládeže je skutečným druhým domovem a v jídelně vaří jídlo jako od maminky. Není to vždy ideální, ale na všem pracujeme, někdy je to boj, ale já vím, že má smysl. Čas od času se zjeví bývalí absolventi a vysypou na nás tolik krásných vyznání a myšlenek, že si člověk řekne, že naše práce je krásná a že stojí za to věřit, že v každém člověku je velký potenciál.

Čas od času ale přijdou chvíle, kdy se dostaneme do situace velmi těžké, kdy dojde třeba k nepochopení, konfliktu, zkrátka k nepříjemným situacím. Snažíme se vše řešit spravedlivě, potrestat zlo a nedovolit mu, aby zvítězilo. Chceme, aby naše škola byla stále bezpečnou zónou pro nás pro všechny.

Milí čtenáři, přeji vám krásný advent, klidný a tichý, ne chaotický a uhoněný. Najděte si čas na sebe, na své blízké, na své zájmy, ale také na toto pro mě skvělé 68. Bezevšeho. A opatrujte se. Přeji vám také krásné vánoční svátky. Přála bych nám všem, aby byl nový rok šťastný a abychom žili všichni v míru. A není to klišé, ač to tak zní.

Vaše Iva Šabatová

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

KVĚTEN AŽ ČERVEN 2021/2022

Ke konci školního roku se uskutečnily dvě skupinové schůzky pro žáky ze 2.A, jejichž tématem bylo zamyšlení nad životními hodnotami, time management, ale také reflexe uplynulého školního roku nejen na DM, ale i ve škole.

Proběhlo také několik večerů plných zábavných her v klubovně a intrácký školní rok zakončila GRILOVAČKA, při které se nejen grilovaly buřtíky, ale také se povídalo, smálo, vzpomínalo a na řadu přišla i oblíbená hra „PALERMO“.

ZÁŘÍ AŽ ŘÍJEN 2022/2023

V září nastoupilo na náš DM 25 nových prváků, tj. proměnila se téměř polovina „intru“. Příliv tolika nových duší domov mládeže již mnoho let nezažil.

A letos je ještě další věc jinak, poprvé po mnoha letech převažuje počet dívek nad počtem chlapců, takže jeden chlapecký pokoj jsme museli přeměnit na pokoj dívčí.

Trochu jsme z tak velké přeměny měli všichni, tj. my, vychovatelé, ale i starší „intráčtí mazáci“, obavy. Jací budou noví prváci? Jak rychle se přizpůsobí životu na DM?

A zpočátku to opravdu bylo dost náročné – byli hluční, byli živí, bylo jich všude plno. Postupně je ale vychovatelé seznámili s fungováním DM a trochu pomohli i starší žáci. V klubovně se uskutečnila schůzka všech ubytovaných s cílem alespoň se trošičku poznat a zvědomit si základní intrácká pravidla – slušnost a vzájemnou toleranci. Ti nejdůležitější se pak zapojili do tradiční tajuplné hry KRIŽOM – NĚKRIŽOM, při které, pravda, se víc baví ti starší, kteří již hru znají, ale právě v tom je její kouzlo.

Nakonec si vše pomalu sedá, prváci se životu na DM pomalu přizpůsobují a poznávají se s těmi staršími, klubovna se stala místem častých stolních her, a tak věřím, že nás čeká dobrý školní rok.

-lo-

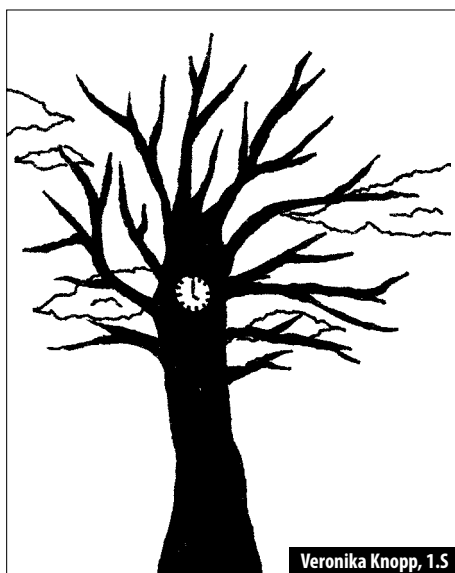
POLYGRAFKA
na bruslích

Každé pondělí od 15.00 do 16.50 hodin na zimním stadionu
v Rumburku.
Začínáme 3. 10. 2022!

Můžete se těšit na:

- rybníkový hokej (možnost zapůjčení školních hokejek)
- výuku základních bruslařských technik
- spoustu dovednostních součástí
- příjemně a zdravě strávené odpoledne

Hruska je možné si zapůjčit přímo na zimním stadionu

SRDČKOVÝ
DEN

Zvat dětem tímto srdečně a s úctou děkuje
studentkám, studentům a zaměstnancům
SOŠ mediální grafiky a polygrafie

Vážená paní Obergrugerová, dovoluji,
abych Vám, studentům i Vaším kolegům
ze srdce poděkovala za Vaši pravidelnou
pomoc vážně nemocným dětem.

Věřte, že si ji opravdu upřímně vážím.
S úctou a přáním všeho dobrého i nadějí,
že s Vaší pomocí můžeme počítat
i do budoucna Maria Křepelková

27. října se šest dvojic našich studentů zapojilo do tradiční sbírky SRDCE DĚTEM, jejíž výtěžek je určen na pomoc rodinám dlouhodobě pečujícím o nemocné děti. Tato pomoc je velmi důležitá, neboť pojišťovny zdaleka nehradí veškerou péči.

Studenti vybrali 5 717 Kč, což je úžasná částka vzhledem k dnešní těžké době, k našemu městu, kde život není právě nejlehčí, i k počasí, které příliš nepřálo.

Dvojice K. Mendová + Š. Žďánský vybrala částku 2 400 Kč!

Dvojice S. Schindlerová + K. Svobodová, V. Danielová + F. Reiser dokázaly vybrat přes 1 500 Kč na dvojici.

Patří jim velký obdiv a poděkování.

Děkuji i dalším zúčastněným: M. Janovskému, M. Šnejdovi, J. Hlaváčkové,

T. Ohnesorge, E. Rigové a B. Sukdolákové.

Děkuji všem, kdo jste prosbu studentů vyslyšeli a přispěli do sbírky.

-lo-

www.zivotdetem.cz

Závěr školního roku 2021/22 na DM

Po letech jsem se v odpoledním čase sešla na našem DM s několika bývalými studenty a svými kolegyněmi, vychovatelkami Janou a Janou.

Čas byl naplněný vyprávěním o tom, jak kdo z nás teď žije, ale hlavně vzpomínáním na dávné časy internátní.

Vzpomínky jsou většinou milosrdné, uchovávají to krásné. Všichni jsme cítili vděk za vše, co jsme společně prožili.

Mám radost, že kluci žijí dobré a naplněné životy a moc jim to přeju.

Potěšily nás kytičky, dárečky i pohoštění, které pro nás přichystali, a víme, že nejsme ZAPOMENUTÝM ÚSEKEM, jak se o nás někdy s nadsázkou a legrací říká, ale že jsme v jejich srdcích zůstali navždy.

Těšíme se někdy v blízké či vzdálené budoucnosti na další shledání...

-lo-

A přidávám pár krásných vět jednoho z účastníků našeho intráckého setkání:

„My děkujeme Vám, naše krásné vychovatelky. Byly jste maminkami intru a tak jsme do cítili. Jsme vděční za příležitost s Vámi

Dobří holubi se vracejí aneb Tak jde čas ...

sdílet naše životy v dobách intru i v čase po něm. Naplnili jste naše životy láskou, která je jedinečná. Nikdy na vás nezanevřeme. A to můžeme podtrhnout a přidat několik vykřičníků. Je toho spousta, co by se mohlo napsat. Ale jak již bylo řečeno. Při pohledu

do očí bylo nám i Vám jasné, na čem jsme. Vzájemná úcta, respekt a láska z obou stran byly natolik silné, že menší bouřky spláchnuly jak přívalem deště. V časech intráckých jsme nedokázali docenit, jak moc to pro nás znamená, jak moc nám to do života dá a jak moc to naše životy ovlivní. Myslím si, že z naší intrácké generace by mi dal každý za pravdu. A co myslím, já jsem o tom přesvědčen. Jedinou kaňkou na tom všem je, že sdílení našich životů blízkým kontaktem je již na úrovni svátečního setkání. Jak jsem Vám již říkal, nikdy ničeho nelituji, protože vše se stane, protože je to předurčené a je to naše cesta. Nikdy bych nic v životě nevrátil a nechtěl prožít znovu, až na intrácké časy. A věřím, že nejsem jediný, kdo to takto cítí. Ty navždy zůstanou v našem srdci.“

NA POLYGRAFCE PO TŘICETI LETECH

28. 5. 2022 se setkali grafici, sazeči a tiskaři, kteří maturovali v minulém století

S Michaelou Vidlákovou o Terezíně, šťastných náhodách a dlouhém čekání na svobodu

O druhé světové válce, zločinech nacismu či koncentračních táborech vyšla dlouhá řada knih, natočila se spousta filmových či rozhlasových dokumentů, ale žádný z nich nenahradí emoce zprostředkované bezprostředním setkáním s pamětníky, kteří toto kruté údobí českých i světových dějin prožili na vlastní kůži. Každá taková příležitost navíc posiluje dnes tak vzácný prvek mezigenerační komunikace. V úterý 18. října 2022 proto na naši školu zavítala RNDr. Michaela Vidláková (rozená Lauscherová), která se s námi podělila o své životní vzpomínky, do nichž se neblaze promítají oba totalitní režimy, které naši zemi v minulém století postihly. Poutavým výkladem, podepřeným dokonale zpracovanou powerpointovou prezentací, nastínila nejdůležitější dějinné události minulého století. Spíš skromně a ve vedlejší roli představila sebe a své životní peripetie. Žákům přiblížila zákonitosti doby do nejmenších detailů a opakovaně publikum vyzývala k diskusi a dotazům. Náhled, empatie a neskrývaná vstřícnost zajistily v sále naprostý klid a soustředěnost obecenstva, silně zaujatého vyprávěním Michaely Vidlákové.

Michaela Lauscherová spatřila světlo světa 30. prosince 1936 v Praze. Tatínek byl zaměstnán jako technický vedoucí v továrně na kožešiny, maminka byla nadšenou učitelkou. Rok 1939 obrátil život celé rodiny naruby. Protižidovské zákony, nařízení a nakonec i deportace se dotkly celého příbuzenstva: „Během roku 1942 odvezli babičku, dědečka, strýčka a ostatní příbuzné. My jsme přišli na řadu v prosinci 1942.“ Do Terezína Lauscherovi odjízďeli dva dny před Štědrým dnem a osm dní před Michaelinými šestými narozeninami. Povolnění padesát kilo na osobu, s nimiž směli deportovaní opustit své domovy, nemohlo sotva šestileté děvče unést: „Možná táta těch padesát kilo unesl, ale jak bych já mohla unést všechno, co potřebuju? Rodiče na mě ovšem při balení mysleli. Nevěděli jsme, jestli spolu zůstaneme, a tak mi do rukavsaku připravili tepláky s bundou, rezervní prádlo, blůzičku, toaletní věci, dva ešusy (zvenku přípevněné), lžiči, deku, ve které bylo zabalené prostěradlo, blok s papírem a tužkou.“ Malé dítě ale kromě praktických věcí potřebuje také hračky. Michaela si proto s sebou do Terezína vzala svou oblíbenou loutku, kterou jí otec vyrobil, když pracoval v dřevařské dílně. A právě s touto loutkou je spjata jedna z nejšťastnějších a nejdůležitějších náhod, která přispěla k tomu, že Michaela s rodiči zůstala naživu: „Když jsme v Terezíně při vstupní registraci přišli na řadu, ptali se, čím rodiče doma byli, protože Terezín byl také

pracovní tábor. Zeptali se táty a on přemýšlel, zda má říct, že byl poměrně vzácným expertem na zpracování kožešin. Nakonec se rozhodl jinak. Usoudil, že řemeslník bude asi žádanější, a tak řekl, že pracoval v dřevařské firmě. Ukázal mou hračku, aby dokázal, jak umí se dřevem pracovat. Terezín dostal důležité výrobní zakázky, na něž bylo zapotřebí tesařů. Tak tátu přidělili do práce jako tesaře. Díky tomu naše rodina zůstala v Terezíně, a proto jsem přešvedčena, že se tato dřevěná hračka podílela na naší záchraně.“

Jak bylo v Terezíně zvykem, Michaela byla oddělena od rodičů a umístěna do dětského domova. Nebezpečí transportu na Východ se ale bohužel nikdy zcela zažehnat nedalo. K druhému osudovému momentu došlo na podzim roku 1944. I tentokrát pomohla šťastná, byť poněkud riskantní náhoda: „Tehdy se proslýchalo, že Rusové už jsou v Polsku a ze Západu přicházejí spojenci. Přišel ale příkaz, že práce schopní muži mezi patnácti a pětadesáti lety budou posláni z Terezína někam na těžké práce. A taky táta dostal předvolání. Na to máma řekla, že se přihlásíme dobrovolně, abychom zůstali pohromadě. To táta zamítl s tím, že jsem se právě uzdravila po těžké nemoci a kdo ví, kam se pojedě, třeba tam nebudou ani žádné baráky, možná je budou muset teprve postavit... Máma mu musela slíbit, že se do žádného transportu hlásit nebude. V Terezíně jsme bydleli na půdě, ale měli

jsme aspoň střechu nad hlavou.“ Otec se tedy dostavil do transportu, a s ním i poslední tesaři, čekali už jen na vlak. V noci ale přišla prudká vichřice, která strhla v Terezíně nějakou střechu. Německé velení přikázalo, že ji věžňové musí okamžitě opravit. Předák tesařské dílny dostal povolení si vybrat tři muže, kteří by se s ním o opravu střechy postarali. Nikomu se však za prudkého větru a chladného počasí do tohoto úkolu nechtělo. Jako dobrovolník se nakonec přece přihlásil Jiří Lauscher a k němu ještě dva mladí tesaři. Společnými silami se pustili do práce, a mezitím transport odjel do vyhlazovacího tábora Osvětim. Šlo o poslední transport, který byl z Terezína vypraven. Michaela Vidláková dnes s odstupem času na všechny uvedené příznivé náhody vzpomíná s vděčností: „Sečtěme, co nám zachránilo život. Díky tomu, že se táta na začátku přihlásil jako řemeslník, jsme se udrželi v Terezíně. Poslednímu transportu ušel, protože přišel vítr, který strhl důležitou střechu, a protože on se dobrovolně přihlásil do práce. A že mámě zakázal, aby se i se mnou k transportu připojila. Tak jsme zůstali všichni tři až do konce války v Terezíně.“

Po osvobození Terezína a konci války se Lauscherovi vrátili do Prahy. Od roku 1948 pracoval otec na izraelském velvyslanectví v Praze. Coby přesvědčený sionista chtěl i s rodinou odejít do Izraele. Nad Československem se opět stahovala mračna, tentokrát v režii komunistické strany a legálně odejít už najednou nešlo. Útěk přes hranice však bohužel pro celou rodinu skončil velmi špatně. Psal se duben 1953: „Snažili jsme se přejít hranice do Rakouska. Měli jsme převaděče, který nám byl údajně doporučen jako nesmírně spolehlivý. Přivedl nás v lese na okraj mýtiny, kde řekl, že se jde podívat jen ke křoví, jestli je čistý vzduch. A zmizel. Byla noc, přišlo a najednou se celá mýtina rozsvítila světlicemi a stáli na ní čeští pohraničníci s namířenými zbraněmi.“ Šestnáctiletá Michaela putovala i s rodiči do vyšetřovací vazby v nechvalně proslulé vyšetřovně Státní bezpečnosti v pražské Barto-

lomějské ulici, kde strávila tři měsíce. Další tři měsíce strávila v soudní vazbě na Pankráci. Nakonec měla štěstí, díky amnestii prezidenta Zápotockého se s matkou dočkaly propuštění z vězení po půl roce. Otce komunistický režim odsoudil na jeden rok do vězení. Ředitelka pražského gymnázia, kam Michaela ještě nedávno docházela, však svoji bývalou žákyni z politických důvodů zpátky nepřijala. Po mnoha peripetích odmaturovala a později vystudovala na Přírodovědecké fakultě UK biologii a chemii. Později se vdala a přivedla na svět jednoho syna. Ani v následujících letech však zcela neunikla pozornosti Státní bezpečnosti: „*Měla jsem i omezené cestování, problémy s bydlením. Pracovala jsem v laboratoři Institu-*

tu klinické experimentální medicíny. Práce v laboratoři mě těšila. Začala jsem navíc dobrovolně působit na židovské obci. Práce v laboratoři mě těšila, ale ještě víc mě těšila činnost s dětmi, s nimiž jsme jezdili na tábory nebo na lyže a přitom jim předávali znalosti z judaismu. Mimochodem, lyže jsem pověsila na hřebík v 76 letech.“ Vytouženou svobodu vyhlížela dlouho, ale dočkala se jí. Pro zajímavost uvedme, že s tehdejší prezidentem Václavem Havlem se Michaela Vidláková znala od čtrnácti let, kdy se spolu připravovali na přijímací zkoušky na střední školu.

Michaela Vidláková je velmi aktivní i v dnešní době. Přijímá pozvánky k přednáškám a diskusím se studenty. Také je členkou re-

prezentace Židovské obce v Praze, působí v Tereziánské iniciativě. Po setkání v Rumburku nešetřili žáci nadšením a dojemnými slovy na adresu Michaely Vidlákové, která nám téměř po měsíci, shodou okolností 17. listopadu, v e-mailu napsala, o co se v besedách s mladými lidmi snaží především: „*V mém vyprávění nezáleží tolik na mně. Chci na své osobě jen demonstrovat osud milionů lidí, kteří dopadli mnohem hůř než já, a hlavně tu všeobecnou a stále trvající potřebu boje proti zlu v lidech, proti nenávisti.*“ Zmíněná slova bohužel v dnešní době opět nabývají intenzivněji na platnosti. Děkujeme proto paní Michaelě Vidlákové, že se je svou neúnavnou prací s mládeží snaží stále naplňovat. -fis-
Článek vznikl ve spolupráci s A. Kroutilovou.

FOTOREPORTÁŽ z prezentace naší školy v Liberci a Varnsdorfu

Představujeme nové členy redakce Bezevšeho

Ahoj, jmenuji se **MICHAL PRŮŠA** a jsem ze třídy 1.S. Pod články se budu podepisovat **Miško**.

Psát do Bezevšeho jsem se rozhodl, protože v redakci pod přezdívkou Trucker pracoval můj bratr Martin Průša. Na této škole maturoval v roce 2020. Jeho články jsme doma rádi četli a dodnes si pamatuju i jeho vyprávění o tom, co vše zde zažil. Můj koníček je parkour, skáču ho už sedm let. Celkově miluju sporty a adrenalin. Také jsem od tří let u dobrovolných hasičů, za které jsem i soutěžil. Lidi o mně říkají, že jsem nezmar a mám rád legraci. Doufám, že se vám příspěvky, které napíšu, budou líbit.

-Miško-

Mé jméno je **KATEŘINA SALAVOVÁ**, ale raději mám oslovení **Kat**.

Rozhodla jsem se přidat do redakce s nadějí, že se zde budu moct s vámi podělit o své psané příběhy.

Ráda čtu, kreslím, maluju, ráda se dívám na filmy a seriály, miluju hudbu všech žánrů, nejraději mám rock a metal, ale i pop a rap. Ze všeho nejvíce miluju psát příběhy a doufám, že některé z vás budou zajímat a možná i bavit.

Snad vás můj hned první příběh, který nese název **DENÍK „normálního“ DÍTĚTE** zaujme a přečtete si ho. A třeba se budete těšit i na pokračování.

-Kat-

Ahoj, mé jméno je **MAREK STRNAD**, ale zde budu pracovat pod jménem **Marky**.

Rozhodl jsem se zapojit do redakce z důvodu, že jsem kreativní, baví mě se zapojovat do různých akcí a jsem rád v dobrém kolektivu.

Moje zájmy jsou takové smíšené. Věnuji se například programování, spravuji sítě, sem tam hraji počítačové hry, taky si rád zahrnkám na kytaru, fotografuji a trávím dost času se svými kamarády. Ale ze všeho nejraději spím.

V novinách bych vám chtěl přinášet jak různé vtipné články, tak i různé recenze, novinky ze světa technologií, fotografie z různých akcí a všelijaké aktuality.

Budu rád, když mě redakce i vy, čtenáři, přijmete mezi sebe.

-Marky-

Zdravím vás všechny. Mé jméno je **KRISTÝNA JAROLÍMKOVÁ**, ale mám raději oslovení **Kristy**. Rozhodla jsem se přidat k redaktorskému týmu s nadějí, že mu budu nápomocná.

Ráda kreslím (především portréty a kresby tužkou se stínováním), poslouchám tvrdou hudbu, ale ráda si poslechnu i reage jako je například Bob Marley. Dále ráda chodím do přírody, čtu knihy, ráda sleduji kriminální filmy a mám ráda zvířata.

Chtěla bych do Bezevšeho kreslit tematické kresby či ukázat nějaké mé výtvary. Snad vás svými kresbami a svojí prací zaujmu.

-Kristy-

Dobrý den jmenuji se **BARBORA DRUGOVÁ** a do novin pro vás budu psát všelijaké články. Jsem vekou faninkou metalu a marvelu, takže velká část mých článků bude právě o tomto. Snad se vám budou líbit mé první příspěvky v tomto čísle.

-perkinsmors-

Zdravím všechny čtenáře, jmenuji se **LUCCIE MIHALÍKOVÁ** a od září jsem studentkou ve třídě 2.P.

Mezi mé největší koníčky se řadí čtení, nejvíce z oblasti historie, a romány. Také mě baví malba, fotografování a psaní, od povídek až k recenzím knih. Najdete mě na instagramovém účtu: @luca_a_jeji_knizky. Jsem takový ten typický knihomol, který nepohrdne deštivým dnem a hrnkem čaje. Ale taky ráda poznávám jak nové lidi, tak i místa. Hlavně ta historicky zajímavá. Také ráda chodím do divadla a na hory (zajímavá kombinace).

To je o mně zatím vše, v časopisu se budu podepisovat **Lucy**.

10 otázek paní učitelce Anně Liškové

Jelikož nám na Polygrafce přibylo pár nových tváří, moc ráda bych vám jednu z nich představila. Tou osobou je paní učitelka ANNA LIŠKOVÁ, která se sem po několika letech vrátila. Učí odborné předměty. Společně jsme si pro vás připravily odpovědi na několik otázek, které vás seznámí se školním, ale i soukromým životem paní učitelky. A tak se rovnou zeptám na příchod na Polygrafku.

Jak jste se tu vlastně ocitla?

Vlastně úplně náhodou. Vždycky jsem chtěla pracovat v oboru. Přece jenom jsem studiu věnovala sedm let, ale v povodové době jsem měla problém sehnat pořádnou práci. Začátkem tohoto roku už jsem si říkala, že ze zoufalosti pošlu životopis do Tesca. A den na to mi volal pan ředitel, jestli tu nechci učit. Tak jsem na to kývla, celá šťastná, že nebudu prodavačka (nic proti prodavačkám).

Jaké máte pocity z návratu do místa bývalého studia?

Studium na Polygrafce mě bavilo, takže jsem se těšila, až se do školy vrátím. I když je to trochu zvláštní být teď ve třídě na druhé straně katedry.

Jak jste tu studium prožívala? Nějaké vzpomínky?

Jak jsem říkala, studium mě bavilo. Ale je jasné, že když je vám šestnáct, myslíte spíš na jiné věci, než je škola. Lyžák a turisták byly vždy nejlepší týdně ze školního roku. Člověk se tam skamarádil s lidmi z jiných tříd, se kterými pak trávil i volný čas. Na druhou stranu tu bylo i zkoušení a psaní testů, na které mě nebavilo se učit, a stres z maturity radši ani rozebírat nebudu.

I když jste tu jako učitelka krátce, určitě jste si už stihla udělat nějaký obrázek o žácích a dnešním chodu školy. Jak se vám tu zatím učí?

Co si myslíte o žácích, jaký jste si udělala obrázek, vidíte nějakou podobu, když jste studovala vy?

Učení mě baví a musím přiznat, čekala jsem to horší. Třeba, že budu víc nervózní, protože nerada vystupuji před lidmi. Ale zatím mi to připadá, jako kdybych vyprávěla něco kamarádům – takže no stress. A obrázek o žácích? Po dvou měsících můžu říct jen to, že každý máte něco. Ale mně se vždycky líbilo, jak je každý člověk originální.

Byl velký rozdíl mezi učivem tady na Polygrafce a na VOŠ ve Štětí?

Jaké bylo vaše další studium na VOŠ ve Štětí?

Studium na VOŠ pro mě nebylo moc jiné. Samozřejmě už je tam víc samostudia. Když nechodíte do hodin a nemáte zápisy z přednášek, je to váš problém. A pokud vás pak vyhodí od zkoušky, můžete si za to sami. Také je tam více učení, taková malá maturita každý půlrok. Líbilo se mi, že nás pustili i k výrobě zakázek, dělali jsme projekty na výstavy nebo jsme jezdili na konference o grafickém a obalovém designu.

Jací jste byli vy jako žáci a jací jsou žáci teď?

Tady vidím celkem velký rozdíl. Ale to asi bude tím, že já chodila do třídy šprtů. Měli jsme malou absenci, plnili jsme úkoly a učili se na testy. Teď mi připadá, že studenti to mají víc na háku, ale to bych přisoudila tomu, že strávili polovinu studia v distanční výuce.

Vidíte tu velké změny? Změnila se nějak technická stránka školy?

Připadá mi, že většina vybavení školy je stejná. Přibyly jen počítače ve třídách a je už hotový a funkční fotoateliér.

Určitě jen neseďte doma a neopravujete testy. Co například děláte ve svém volném čase, kdy můžete vypnout?

Většinu volného času trávím s kamarády. Ráda jezdím na výlety, hlavně na zámky nebo někam k vodě. Sem tam si i zaspoutuji, například jízdou na kole, na bruslích nebo pořádným výslapem. Také se věnuji samostudiu grafických technik. Jinak dělám takové ty nudné věci – sleduju filmy, čtu knížky, hraju videohry na PS5, a když mám chuť, dojdu si i zastřílet.

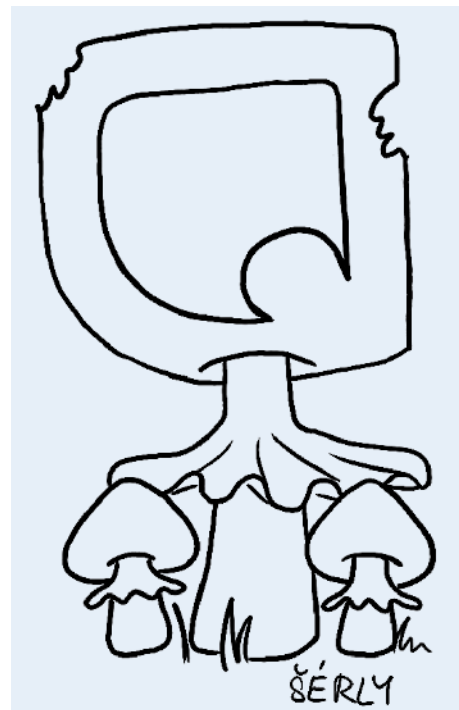
Zůstala jste hned po škole v oboru, nebo jste okusila i jiné zkušenosti?

Hned po škole jsem pracovala v grafickém studiu, než nás zavřeli kvůli covidu. Pak jsem pár měsíců dělala v truhlářské dílně. Potom jsem dostala nabídku práce v jiném grafickém studiu, kde jsem hlavně tónovala auta (zatmavovací fólie na okna). A letos v létě, před nástupem na Polygrafku, jsem si vyzkoušela práci servírky.

Taková otázka na závěr pro naše věrné čtenáře. Životní moto a vzkaz čtenářům BEZEVŠEHO?

Nejčastěji se asi řídím heslem: Co neovlivní tvůj život za deset let, tím se nestresuj. Nebaví mě se rozčilovat kvůli maličkostem, takže se snažím udržovat si nějaký „vnitřní klid“.

- emm -

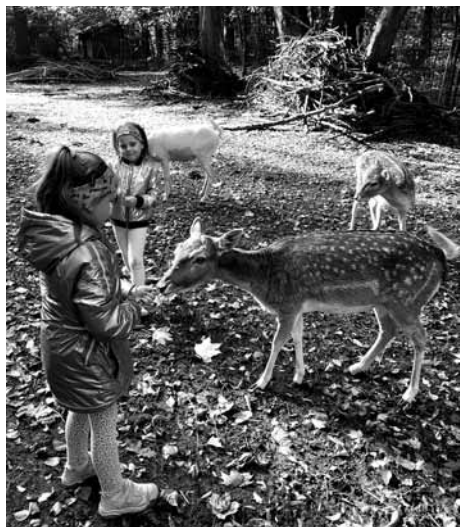

Asistentka milující své dcery a přírodu

S novým školním rokem k nám na školu přišly dvě nové asistentky, tak jsem se chopila toho, že bych se jedné z nich zeptala na to, jak se cítí v tomto našem školním prostoru. Paní asistentka se jmenuje MARCELA ZDRÁHALOVÁ a je to velmi milá žena. Věřím, že si to budete také myslet poté, co se o ní něco dozvíte v následujícím interview.

Můžete nám povědět něco o svém osobním životě?

Ano, ráda bych vám o sobě něco málo prozradila. Jmenuji se Marcela Zdráhalová a nastoupila jsem na Polygrafku jako asistentka pedagoga na zkrácený úvazek. Zkrácený z toho důvodu, že jsem maminkou dvou dcer, Elišky a Marcelky, se kterými chci společně trávit více času. Bydlíme v krásné přírodě, v malé vesničce v Čes-

kosaském Švýcarsku. Milujeme procházky lesem v každém ročním období, poznáváme nová místa a každý den je pro nás něčím výjimečný. Snažíme se hodně cestovat, protože to nejhezčí, co můžu svým dcerám dát, jsou nové zážitky a svůj čas. Mezi naše další zájmy patří tvoření dekorací, malování kamínků, pěstování ovoce a zeleniny nebo houbaření. Navštěvujeme pravidelně dětský folklorní soubor Křiničánek a plavecký bazén.

Když mám chvíli sama pro sebe, většinou je to, když moje holčičky usnou. Sednu si venku na zahradu a pozoruji oblohu plnou hvězd, užívám si to ticho a klid kolem sebe. Jsem přátelská, komunikativní, ráda naslouchám a pomáhám druhým! A teď trochu ty méně pozitivní vlastnosti... Někdy rychleji mluvím, než myslím, a často ská-

ču ostatním do řeči. Omlouvám se, ale pracuji na tom! To abyste si nemysleli, že jsem bez chyby...

Co tady ve škole zahrnuje vaše role?

Náplní mé práce je pomáhat nejen studentům se speciálními vzdělávacími potřebami, ale i učitelům. Pomáhám konkrétně s doplněním látky, když je někdo nemocný, a nebo těm, kteří si z různých důvodů nestihnou látku zapisovat při výuce (někdo je pomalejší, někdo hůře vidí na tabuli, někdy jsou někteří studenti zdravotně omezeni a nemůžou psát, mají třeba zlomenou ruku a podobně). Často kopírují, pomáhám kompletovat materiály k maturitě, pomáhám žákům a tím také učitelům ve výuce (ne každý si to přeje). Někdy i pomůžu se zastoupením učitele v hodině, pokud je to nezbytně nutné. Dále komunikuji i s některými rodiči. Jsem ráda, když mě kdokoli ze studentů či učitelů vyhledá a sám o pomoc požádá! Když můžu, pomůžu...

Líbí se vám tu? Jaký je váš pocit mezi kolegy a studenty školy?

Líbí se mi tu moc. Kolektiv je velmi vřelý, přátelský a přála bych si, aby se na něm nic neměnilo! Líbí se mi, že jsme si tu všichni rovni. Rovněž tak mám dobrý pocit ze stu-

dentů. Některé jsem měla možnost už poznat (při výuce, ve sborovně, při přípravách na halloweenskou akci, v opačném případě i některé, kteří něco provedli). Sice ještě neznám úplně všechny jménem, ale pracuji na tom. Ale je tu i pár jedinců, kterých jména nikdy nezapomenu!

Máte i něco konkrétního, co se vám líbí?

Líbí se mi akce, které škola pro studenty připravuje (Halloween, vánoční tvoření, možná i čarodějnice..., bože, zase jsem prozradila, možnost bruslení, focení v ateliéru, školní časopis...).

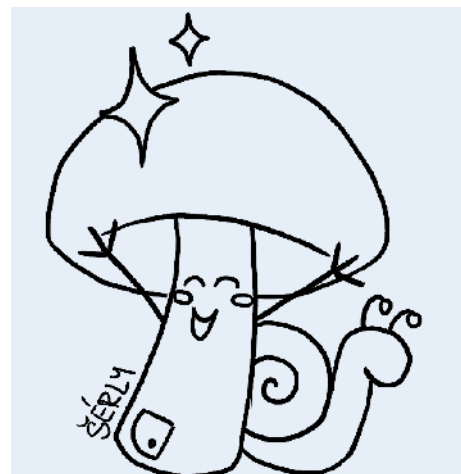
A co váš názor na jídelnu?

Jaký je můj názor na jídelnu? Asi by zasloužila mít o nějaký ten stůl a židli navíc, ale zřejmě je problém s velikostí prostoru, ve kterém je! I když je malá, všichni, co se v ní chtějí najíst, se vždycky k někomu vejdou. Hlavně, že je v ní jídlo chutné a s láskou připravované.

Jsem ráda, že jsem si s paní asistentkou mohla tak příjemně popovídat. Její odpovědi jsou jistě velmi informativní a velice dobře podané. Myslí si, že pokud by někdo potřeboval nějakou pomoc, stojí za to zařukat na sborovnu. Paní Zdráhalová moc ráda pomůže, stejně tak, jak mi pomohla s interview, s úsměvem na tváři. Moc vás tu vítáme a doufáme, že se vám tu bude líbit i dál!

-Elizabeth-

Asistentka, co se ráda směje a peče dorty

Paní Zdráhalová nebyla jediná, se kterou jsem vedla interview. Letos se k nám přidala i paní PETRA RINGELHÁNOVÁ. Pomáhá Matějovi z 1.A. Početilo se mi také nashromáždit pár odpovědí, položila jsem jí ty samé otázky. I ona je velice hodná a poskytuje podporu komukoliv, kdo si ji přeje.

Můžete nám povědět něco o svém osobním životě?

Jmenuji se Petra Ringelhánová a bydlím v Rumburku. Vystudovala jsem hotelovku ve Varnsdorfu a dlouho jsem se věnovala práci v pohostinství. Postupem času se mi narodily dvě dcerky, Eliška a Anežka. Ráda s nimi trávím čas venku, tvoříme, jezdíme na výlety a hodně se smějeme. Ve svém volném čase ráda pečou tématické dorty a zákusky, tomuto koníčku se věnuji již deset let a snažím se stále zdokonalovat. Mám

ráda lidi, cestování, dobrou kávu a sport – hlavně běh, kdy si vyčistím hlavu od každodenních povinností.

Co tady zahrnuje vaše role?

Byla jsem přiřazena k vozíčkáři Matějovi, stávají se z nás partáci. Tento vztah mezi žákem a asistentem je hodně o důvěře, kterou si myslím postupně úspěšně budujeme.

Líbí se vám tu? Jaký je váš pocit mezi kolegy a studenty školy?

Jsem tu opravdu spokojená, v kolektivu se cítím přijatá a i se studenty vycházím dobře.

Máte i něco konkrétního, co se vám líbí?

Mám konečně pocit, že toto je práce, při které jsem užitečná a mohu někomu pomoci.

A co váš názor na jídelnu?

S jídelnou jsem nadmíru spokojená, jídlo mi velmi chutná a kolektiv kuchyně je příjemný. Vždy se na oběd těším, jako bych měla jít do restaurace.

Doufám, že se paní Ringelhánová bude na jídlo těšit i dál, a nejen to. Doufám, že ji bude práce bavit i nadále. Moc děkuji za pomoc a za spolupráci oběma paním asistentkám. Srdečně vás tu mezi námi všichni vítáme!

-Elizabeth-

VLAKEM NA VYSOKOU ŠKOLU CHEMICKO-TECHNOLOGICKOU DO PARDUBIC

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

KONEC ŠKOLNÍHO ROKU 2021/2022

Na konci minulého školního roku, v červnu, proběhlo několik důležitých preventivních aktivit externích organizací:

- **BÍLÝ KRUH BEZPEČÍ:** prevence domácího násilí – pro třídy 2.a a 2.S

- **AGENTURA PONDĚLÍ:** prevence duševních onemocnění – pro třídu 2.A (Beseda s AGENTUROU PONDĚLÍ je podrobněji popsána v samostatném článku.)
- **VZPOURA ÚRAZŮM:** prevence rizikového chování při sportu a dopravě – pro třídy 2.A, 2.S a 3.S.

PRVNÍ MĚSÍCE NOVÉHO ŠKOLNÍHO ROKU

Na začátku školního roku, při zahajovací schůzce v jídelně, byla žákům prvních ročníků i jejich rodičům představena školní metodička prevence a byli seznámeni s tím, že škola má zpracovaný **MINIMÁLNÍ PREVENTIVNÍ**

PROGRAM, který je umístěn na webových stránkách školy a na nástěnce v prvním patře.

- Prvními aktivitami v rámci prevence byly seznamovací dvouhodinovy pro žáky 1.A a 1.S, zaměřené na poznání se žáků navzájem a sblížení se s třídním učitelem/učitelkou, a také třídnická dvouhodina ve 3.S. Tato dvouhodina měla dvě části. V první části dostali prostor noví žáci třídy a sdíleli s ostatními, jak se tu cítí a jaká je jejich současná třída ve srovnání s třídou minulou. Tématem druhé části bylo bezpečí a respekt. Žáci se snažili si zvědomit, na kolik procent se cítí v třídním kolektivu bezpečně a zda tu mohou svobodně říct svůj názor, aniž by se báli odsouzení či posměchu ostatních.

- Během prvního pololetí budou následovat třídnické hodiny ve všech třídách školy, protože **ZDRAVÉ A BEZPEČNÉ KLIMA** ve třídě považují za nejlepší prevenci šikany, ale i dalších rizikových jevů, a právě třídnické hodiny mohou klima ve třídě výrazně ovlivnit.

- Ve třídách 2.A a 2.S proběhly dva pětihodinové workshopy s názvem **NEVYPUSTĚ DUŠI**, zaměřené na duševní zdraví. Mnoho současných žáků má nejrůznější psychické problémy, jako jsou panické ataky, úzkosti, deprese, sklon k sebepoškozování, proto byly tyto workshopy velmi důležité. O této akci je podrobněji napsáno na jiném místě časopisu.

- V dalších měsících jsou připraveny preventivní aktivity mnoha dalších externích organizací (Konsent, Duha, Leap Makers nebo Teen Challenge...).

-lo-

PROČ JSEM SI VYBRAL TUTO ŠKOLU

Jmenuji se Michal Průša a navštěvuji třídu 1.S. Dnes bych vám chtěl napsat, proč jsem si tuto školu vybral. O škole a hlavně obořu grafik pro média vím již několik let díky mému bratru Martinovi, který na tuto školu chodil. Také psal do časopisu Bezevšeho. V té době se u nás doma četlo se každé číslo a hodně se mluvilo o škole. Všechna čísla Bezevšeho z dob bratrových studií mají rodiče dodnes schované. Byl jsem s rodiči i několikrát Martina vyprovázet, když díky redakci odjížděl na Erasmus, setkání studentů z jiných škol a zemí. A zde jsem poprvé potkal paní učitelku Šabatovou, která se tehdy se mnou, malým a živým klukem, dala hned od řeči. Už v té době jsem začal přemýšlet, že bych jednou mohl také jít studovat na Polygrafku.

Doma si všichni školu moc chválili, avšak jsem hodně sportovně založený, a když v deváté třídě došlo na to, kam jít studovat, na první místo jsem si napsal Bezpečnostně právní školu Šluknov. Na druhé místo jsem si napsal Polygrafku. Obě školy jsem navštívil v dny otevřených dveří. A právě zde mě hodně utvrdilo, že Polygrafka bude,

pro mě nejlepší volba. Hlavně proto, že je to menší škola s příjemnými učiteli. Také nebudu muset každé ráno tak brzo vstávat! A budu stíhat i své sportovní aktivity! To byly moje úvahy.

Teď po třech měsících můžu napsat, že jsem opravdu rád, že jsem si zvolil právě tuto školu.

A vše je zde tak, jak si pamatuju z dob bratra Martina. Se všemi se dá domluvit. Hrozně dobře nám tu vaří pan kuchař. Toto jsem vždy bratrovi záviděl, když vyprávěl, jak mu tady chutná. Teď to vše zažívám i já. Doufám, že se také dostanu na nějakou zahraniční cestu. Nebo dokonce na předávání cen časopisu!

V mém příštím článku bych vám rád napsal o tom, co mě ve sportu nejvíce baví.

-Miško-

BESEDA S AGENTUROU PONDĚLÍ

V posledním měsíci minulého školního roku měla třída 2.A možnost se zúčastnit besedy Agentury Pondělí.

Besedovat se žáky přišli nejen pracovníci této agentury, ale také klienti.

Agentura Pondělí začleňuje lidi se zdravotním postižením a duševním onemocněním mezi většinovou populaci.

Klienti do ní přicházejí z dětských domovů, ústavů, rodin, azylových domů, psychiatrických léčeben. Agentura se zaměřuje na podporu samostatného bydlení a sociální rehabilitaci.

Jedna z pracovníků agentury paní Kamila Staňková, která vede tým pro duševní zdraví, upozornila, že i nyní zdraví studenti se mohou dostat do situace, kdy pomoc agentury mohou potřebovat (toxická psychóza vzniká i po jednorázovém užití návykové látky, duševní onemocnění jako

třeba schizofrenie, která propuká právě v tomto věku, apod.)

Na počínající psychické onemocnění mohou poukazovat poruchy spánku, nezvyklé filozofování, uzavírání se do sebe atd. Člověk si to mnohdy není schopný sám uvědomit. Okolí může pomoci tím, že nebude s člověkem ustávat v kontaktu, i když je odmítán (tzv. asertivní kontaktování). Může

to trvat i několik let, ale čím dříve duševní onemocnění člověk začne léčit, tím má větší šanci na normální život.

Klienti agentury se žáky sdíleli své životné příběhy od dětství do současnosti a celá beseda proběhla ve velmi vřelé atmosféře.

Na závěr názor jednoho z žáků na proběhlou besedu: „Udělal to ve mně dojem, že na tomhle světě existují agentury, které lidem s postižením pomáhají žít plnohodnotný život. Naučí je vařit, uklízet, nakupovat, komunikovat a další... Jsem rád, že někteří lidé mají dobré srdce. Hodně štěstí.“

A víte proč název AGENTURA PONDĚLÍ?

Protože pondělí je pro klienty radostný den, začátek něčeho nového...

Kontakty najdete na webových stránkách: www.agenturapondeli.cz. -lo-

V září proběhly v naší škole dva celodenní workshopy na téma

DUŠEVNÍ ZDRAVÍ, a to ve třídách 2.A, 2.S a 2.P.

Pro žáky to byl, zvláště vzhledem k dnešní náročné době, velmi přínosný, důležitý a hodnotný workshop.

Zúčastnění studenti kladně hodnotili, že se dozvěděli mnoho nových informací z oblasti duševního zdraví, některé techniky si vyzkoušeli prakticky a při mnohých aktivitách mohli navzájem spolupracovat.

Jen délka workshopu – pět hodin, byla pro mnohé z nich příliš vyčerpávající.

Přináším dvě ukázky ze zpětné vazby, o kterou jsem po konání workshopu žáky poprosila:

- *Pomohlo mi to a uvědomila jsem si, že se za své úzkosti a ataky nemusím stydět, a mohu to v klidu řešit a nikdo mě za to neodsoudí a pokud ano, není to můj problém, ale jeho.*

- *Dozvěděla jsem se, že i když se člověk chová normálně, může mít hodně těžkou minulost a měli bychom se k sobě chovat slušně, protože nikdy nevíme, kdo co právě prožívá nebo v minulosti prožil...* -lo-

NEVYPUSŤ DUŠI

20. 9. 2022, k nám zavítaly dvě lektorky z organizace Nevypuště duši. Třídy 2.S a 2.P se zúčastnily workshopu o mentálním zdraví a jeho zákoutí. Workshop zahrnoval spoustu věcí, které někteří věděli, ale i ne. Mentální zdraví v dnešní době dost podceňujeme, myslím si, že to není v pořádku. Nemělo by to tak být. Je důležité se o své mentální zdraví preventivně starat, abychom byli v mentální pohodě nejvíce, jak to jde. Workshop nám měl ukázat, jak bychom se mohli naučit zvládat stresové stavy, úzkostné stavy nebo jak bychom mohli pomoci svému kamarádovi, který by se s tím ve vaší blízkosti potýkal. Někteří se mohli dozvědět mnoho věcí o mentálních poruchách, které nejsou moc známé, často se nevyskytují. Workshop měl několik částí a každá část byla zaměřena na jiné téma. Pracovali jsme ve skupinách. Dostali jsme papír, kartičky, které jsme následně rozdělávali do dvou sloupců, jestli nám to připadá v pořádku, nebo se nám to nezdá. To mě osobně docela bavilo, ale projevila se tu moje moje nechuť pracovat ve vícero lidech, protože to nemám moc v lásce. Ale byl to čas se překonat a udělat to. Další skupinová práce byla podobná. Měli jsme na papír, kde byla nakreslená postava, napsat, co by mohlo člověka trochu, ale i vážně stresovat. Objevilo se tam spousta variací a originálních nápadů, co by nás mohlo přivést do stresu.

Celé bych to chtěla shrnout tím, že i když mi to nebylo moc příjemné, dost možná jsem si něco odnesla. Třeba o tom ještě nevím, ale do budoucna by se mi to mohlo hodit.

- emm -

PŘEDNÁŠKA LEAP MAKERS

V listopadu proběhla pro žáky, kteří se zanedlouho budou rozhodovat o své další budoucnosti, tj. pro žáky 3.A a 4.S, motivační přednáška s názvem: „Co mě naučilo cestování a podnikání a ve škole mi zapomněli říct“.

Lektor přednášky byl Miky Škoda. Na internetových stránkách se o něm píše: „Miky Škoda lidem pomáhá ze sebe dostat to nejlepší. Je dobrodruh a hledáč lidského potenciálu. Učí lidi brát život vážně a přitom s lehkostí.“

Nakolik se přednáška našim studentům líbila, či nelíbila a v čem je oslovil, se můžete dočíst z malého průřezu jejich zpětné vazby, kterou žáci napsali.

3.A

Ze 14 žáků se přednáška 13 žákům líbila a doporučili by ji budoucí 3.A. Pouze jednomu žákovi se nelíbila a zdálo se mu to příliš dlouhé.

■ Přineslo mi to, že jde všechno a nezáleží jen na penězích.

■ Motivovalo mě to, přineslo mi to – nevzdávat se.

■ Bylo to inspirující a motivační a otevřelo mi to oči – jít do podnikání na sto procent. A má to smysl a brala bych to pravidelněji vícekrát za rok.

4.S

Všem zúčastněným žákům se beseda líbila, buď, úplně nebo s malými připomínkami, a doporučili by ji budoucím čtvrtákům.

■ Líbilo se mi to, protože bylo vidět, že mluvil z vlastní zkušenosti a nebál se sdělit, co všechno zkoušel a jaký byl výsledek.

■ Důležité bylo slyšet ho mluvit o tom, abychom překonali své hranice a omezení...

■ Odesl jsem si z toho jednu věc. A to, že ať jsme odkudkoliv a jacíkoliv, jestli jsme z chudé rodiny, nebo ne, pokud si půjdeme za tím, co chceme, tak toho v životě můžeme hodně dokázat.

■ Mladý pán věděl, o čem mluví... O téma, co chci jednoho dne být, se hodně zajímám, takže mi to dalo hodně a pomohlo mi to některé věci v životě zcela přehodnotit.

■ ...že stačí udělat jeden krok a může se nám změnit život.

■ Přednáška se mi velice líbila. Přišel mi velmi sympatický a měl úžasný životní příběh. Dokázal mě nadchnout pro mé zájmy ještě víc a začal jsem chtít se v nich posouvat ještě dál.

■ Pro mě bylo důležité slyšet, že mám více možností, než jsem si myslel. Že nemusím hned po škole nastoupit do práce a dělat práci, která mě nebaví.

■ Přednáška byla inspirující a v několika směrech mi to i změnilo názor. Nikdy jsem neměla odvahu začít dělat něco svého. Přednáška byla zajímavá a nenudila jsem se ani chvilku. Na přednášku se přišla podívat i paní učitelka Bartůňková a ihned po přednášce se zeptala na mikrofon několika studentek, nakolik je přednáška oslovila, co je zaujalo, co pro ně bylo důležité:

■ Terka Sobotková: Mně to přišlo docela dost inspirativní, takže si myslím, že si určitě sama pro sebe něco z besedy vezmu. Myslím si, že to bylo něco obohacující a aktivizující.

■ Eliška Rigová: Jelikož se zajímám o podnikání, o marketing, mám z besedy skvělé dojmy. Jednou v budoucnu chci podnikat. A co si z toho vezmu? Tak asi všechno.

■ Eliška Stárková: Tak mně to pomohlo, zjistila jsem, že nejsem jediná, kdo vnímá podobně určité věci, že jsem se vlastně s Mikym v hodně věcech shodla. Za mě by bylo super, kdyby jezdili na ty besedy pravidelně, protože to hodně lidem může pomoci otevřít oči, vlastně jim to řekne, že mají šanci a potenciál. Stačí ho jen pořádně využít.

■ Adela Grösserová: Tak mě hodně zaujalo, bylo to něco nevěšedního. Už vím, co chci, a jsem si v tom fakt jistá, a když vidím, co dokázali ostatní, spíš věřím, že to opravdu můžu mít

■ Erika Mokrá: Tak mně se to líbilo moc, já se hrozně zajímám o seberozvíjení, takže se mi líbilo to téma. Měla jsem ale kolem

sebe rušivé elementy, pak je to horší vnímat. Přesto se mi to moc líbilo, hodně jsem si toho vzala. Zaujala mě otázka, co nám brání v tom, abychom dělali to, co chceme. Někdy mi někteří lidé, které mám ráda, řeknou, že se jim to třeba nelíbí. Teď už vím, že bych měla dělat to, co mě baví, bez ohledu na ostatní.

A co o besedě napsal sám Miky na svou FB stránku?

„Jedna z věcí, kterou se sice dodnes uživil fakt neumím, ale je pro mě natolik hodnotná, že na to nejspíš nikdy nezanevřu.“

Potřetí jsem se byl podělit o zkušenosti se studenty do Rumburka. Dost věcí se mi v životě nepodařilo tak, abych bych na to byl extra hrdej, ale i to je za mě důležitý říkat nahlas vedle „oficiálně“ úspěšných a spokojených příběhů z poznávání světa v podnikání, skautu, lezení nebo na cestách. Studenti posledních ročníků na střední mají na sobě obrovský tlak na rozhodování, což u nich spolu s memorováním čím dál víc ubíjí zvědavost a chuť se učit dobrovolně. Schopnost se průběžně vzdělávat je ale v čím dál rychleji se měnící době pro osobní i pracovní život čím dál zásadnější.

Prostě je škoda, když škola zabíjí vztah k vzdělání. Naštěstí to není pravidlo, ale děje se to a s tím se snažím něco dělat. Sdílím svůj příběh neustálého učení se z vlastních chyb i z momentů, kdy jsem předpokládal, že můj život končí. A pak se ptám studentů, co je doopravdy fascinuje a co vlastně chtějí se svým životem dělat s ohledem na to, že budou nejspíš dělat práci, která dneska ještě neexistuje. Prostě je chci po skautsku připravit na život. V budoucnosti. To se ve dvou hodinách dělá těžko, ale i tak za mnou čas od času někdo přijde hned nebo i za dva roky s tím, že to pro ně byla nejpřínosnější beseda za celou školu. Nestane se to pokaždý... ale děje se to.“

Přepis rozhovorů a foto: Eliška Rigová
Zpracovaly -lo- a A. Bartůňková

Světy se skutečně prolínuly

Každý rok se v Krásné Lípě koná konference Prolínání světů, kdy malé město na severu Čech navštíví zajímaví lidé z rozličných oborů. Pořadatelka Irena Kubíková zve psychology, politiky, umělce, cestovatele, kouče, vědce, odborníky na informační technologie, na školství, na zdravou stravu, na osobní rozvoj... Několik posledních let jsem jeho pravidelnou a nadšenou návštěvnicí. A nejinak tomu bylo i letos v září.

A tak jsem se mohla seznámit s prací skvělého dramaturga, scenáristy a publicisty Tomáše Feřteka, který se věnuje zejména vzdělávání, stojí například za oblíbeným seriálem ze školního prostředí Ochránce a je spoluzakladatelem informačního centra o vzdělávání EDUin. Neméně zajímavé bylo setkání s propagátorkou přírodní zdravé stravy Hankou Zemanovou, která napsala překrásnou knihu Rytmus roku, zpěvačkou a herečkou Antonyí Nyass, která nám ukázala, že každý umí tvořit hudbu, párovým terapeutem Pavlem Ratajem, který sice neposkytoval žádné rady, přesto nakonec každý svou odpověď dostal – návod na spokojený život a partnerství neexistuje, každý ho musí najít v sobě a ve svých vztazích.

K opravdovému prolnutí světů ale došlo, když se svým příspěvkem vystoupili manželé Milli Janatková a Jakub Neubert. Milli je zpěvačka, skladatelka a výtvarnice, Jakub je lektor a IT konzultant a je kvůli dětské mozkové obrně připoután celoživotně na invalidní vozík. Vyprávění o tom, kolik zemí spolu procestovali, kolik práce dokážou, jak se jim spolu žije, mě inspirovalo k tomu, abych je pozvala na besedu do třídy 1. A.

Přijeli. Po krátkém představení obou manželů, pejska Ferdy a také Kubova asistenta, jsme si pustili asi dvacetiminutový dokument MŮJ ŽIVOT S ASISTECÍ (je dostupný na youtube). Potom přišel čas na dotazy – otázek bylo spousta a Milli a Jakub (a nakonec i Kubův asistent) odpověděli opravdu na všechny. Jaké mají rádi filmy, barvy, jaké jsou předpoklady k tomu, být asistentem, jaké je to být asistentem, jak bojují s předsudky... No a pak nastal čas si alespoň trochu zkusit, jaké to je, být na vozíku. Za laskavé zapůjčení invalidních vozíků děkujeme firmě Ruli Rumburk, díky ní měl každý možnost si na vozík sednout a také někoho svést. Pocity z takové jízdy byly smíšené – byla to trochu legrace, ale i uvědomění, že vaše bezpečí závisí na jiné osobě.

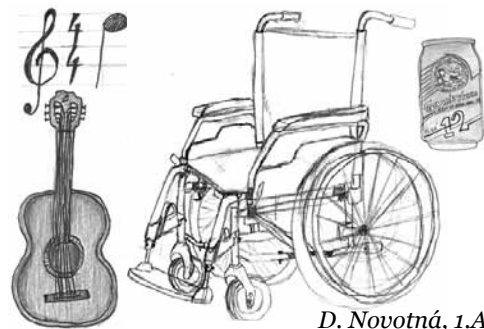
Lucie Bílková

Musím vám poděkovat. Otevřeli jste mi oči. Nevěřila bych, že člověk na vozíčku může najít spřízněnou duši. Mám názor takový, že každý člověk si zaslouží najít svého milovaného. Ukázali jste, jak člověk umí být šťastný a jak se všechno dá zvládnout. Moc děkuji za besedu, a že jsme si mohli vyzkoušet roli asistenta i vozíčkáře. Někteří lidé si neuvědomují, jak jsou asistenti důležití. Máte spolu úžasný vztah, který hodně lidí hledá a někteří ho ani nenajdou. Jste důkaz toho, že záranky existují a že sedá všechno zvládnout.

Cestujete s láskou a touhou poznávat něco nového.

Vytváříte si další vzpomínky.

D. Novotná, 1.A

HALLOWEEN 2022 NA POLYGRAFCE

Jekyll & Hyde

Příšery v dekoracích ateliéru objektivem Ondřeje Tichého

OHLÉDNUTÍ ZA TURISTICKÝM KURZEM - DRHLENY 2022

Raději hudební výchova než matematika

Tradičně přinášíme do Bezevšeho rozhovory s tvářemi Polygrafky. Letošní obětí našeho zpovídání je nová učitelka českého jazyka a občanské nauky paní Mgr. PAVLÍNA HORÁKOVÁ. Položily jsme paní učitelce pár otázek, které nezůstaly bez odpovědi.

Na úvod, bychom se o vás něco rádi dozvěděli. Můžete nám prozradit, zda máte děti a odkud jste?

Pocházím z Rumburku. Mám dceru a syna. Oba studují vysokou školu.

Co vás přivedlo na Polygrafku?

Práci mi nabídla paní zástupkyně Iva Šabatová. V té době jsem dojížděla do zaměstnání ve Varnsdorfu, a to mi nevyhovovalo. Tak jsem na tu nabídku kývla.

Kde jste pracovala dříve?

Učila jsem čtyři roky na střední škole ve Varnsdorfu a ještě předtím deset let na Střední zdravotnické škole a Obchodní akademii v Rumburku.

Jak byste ohodnotila Polygrafku ve srovnání s předchozím zaměstnáním (kolektiv kolegů a studentů)?

Kolektiv učitelů je fajn, všichni jsou vstřícní. A studenti? To je tak všude stejné. Někteří se učí, jiní ne (ha ha).

Jak se vám v této škole líbí?

Jsem spokojená.

Jste spíše pro změny, nebo raději jedete ve „vyjetých kolejkách“?

Ráda učím podle mých zažitých vzorců, ale nebráním se novinkám. Víím, že zažité vzorce přinesou kýžené výsledky. Většina studentů bude u maturitní zkoušky úspěšná.

Jak jste se dostala k tomu, že budete učit český jazyk?

Český jazyk jsem si nevybrala dobrovolně. Chtěla jsem studovat učitelství pro 1. stupeň, ale tento obor zrovna neotvírali pro dálkové studium. Tak mi nabídli obor s matematikou (pro mě nepředstavitelné), nebo obor český jazyk s hudební výchovou pro 2. a 3. stupeň. Tak jsem to zkusila, protože jsem kdysi hrála na několik hudebních nástrojů. A ono to vyšlo. Ve druhém ročníku jsem ale přestoupila na občanskou nauku, protože studium hudební výchovy bylo velmi náročné.

Jak Vám chutnají obědy v jídelně?

Jsou dobré.

Otázky pro pobavení:

Co vůbec dělají učitelé ve sborovně/kabinetech?

V našem kabinetě se scházejí snad všichni, takže je tam o velké přestávce pěkně rušno. Tak drbeme, někdy jsou operativní malé porady.

Kdybyste si měla znovu vybrat nové povolání, souhlasila byste s tím, že se stanete učitelem?

Asi ano. Nevím, co jiného bych dělala. Už v 1. třídě jsem věděla, že chci být učitelkou.

Co máte na škole nejraději a co nesnášíte?

Jééééé. Nejraději? Asi prázdniny a přestávky, ne? A co nesnáším? Tak to nevím.

Děkujeme za rozhovor.

Karolína Mendová
a Viktorie Olívie Danielová

BÍLÝ KRUH BEZPEČÍ

odborná, bezplatná a diskrétní pomoc obětem trestných činů

V pondělí 20. června 2022 proběhla na naší škole beseda s pracovníci liberecké pobočky organizace Bílý kruh bezpečí. Besedy se zúčastnily třídy druhých ročníků, 2.A a 2.S, a probíraná byla témata z oblasti trestního práva - trestní odpovědnost, domácí násilí, stalking, znásilnění, práva obětí, trestní oznámení.

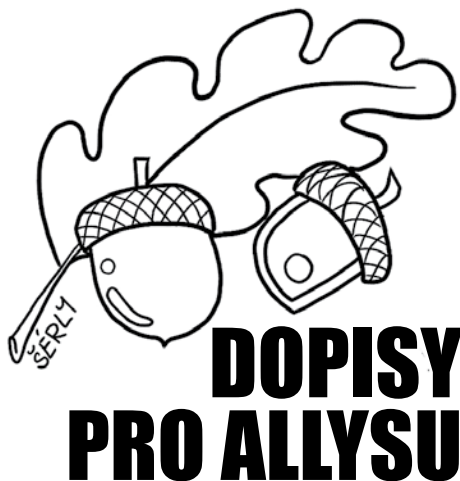
Bílý kruh bezpečí má na území ČR celkem 9 poboček a našemu výběžku je nejbližší právě ta liberecká.

Při centrále v hlavním městě funguje také nonstop „linka pomoci obětem kriminality a domácího násilí“ na čísle 116 006.

Pro více informací navštivte www.bkb.cz.

A. Bartůňková

DOPISY PRO ALLYSU

POLÉVKA

Dnes je ten den. Jsem pozvaná na rande!

Probudila jsem se úplně zničená, nervozita mě nechtěla nechat ponořit se do hlubokého spánku, který bych potřebovala. Místo toho mě nutila několik hodin zírat do stropu a promítat si v hlavě ty nejhorší scénáře, které se dnes mohou stát.

Je pět hodin ráno a já se cítím přišerně, musím se probrat. Probrala by mě studená sprcha a vydatná snídaně s kvalitním černým čajem, který mi babička o prázdninách přivezla z Turecka? Pravděpodobně. Dnes je ale moje priorita zůstat v klidu. Posílit svoji vůli a začít dodržovat otravné návyky prospěšné zdraví bude moje priorita až od zítra. To si vlastně říkám už týden. Neměla bych všechno odkládat donekonečna.

Uvařila jsem si horkou silnou kávu se třemi lžičkami cukru, a než mi trochu vychladne, dojdou se osprchovat. Alespoň mám motivaci nezůstat ve sprše hodinu, protože jinak by mi káva vystydlala a to by mě našťvalo. Studená káva, nemít čas se v klidu připravit, nestihnout se nasnídat a ještě přijít zase pozdě na hodinu, to by nebyl nejlepší start.

Možná se divíte, čím je ten dnešní den tak speciální, přeci jdu jen rande. Já dnes ale jdu totiž na svoje úplně první rande. Oficiální rande. Oběd v restauraci. Rande... Divné slovo, začíná mi lézt na mozek. Už jen z toho slova se mi svírá žaludek, zní to tak otravně a romanticky, nebo se mi to jen zdá? Dobře, možná nad tím jen moc přemýšlím. Pro někoho je to asi běžná záležitost, ale mě ještě nikdo nikam nepozval, ne takhle. Samozřejmě, už jsem chodila s kluky, ale doprovázeli mě jen domů ze školy nebo jsme si sedli v parku. Prostě to nebylo opravdické rande.

Co si vezmu na sebe? Moje oblíbené džiny jsou v pračce a svoji nejlepší červenou halenku s detaily malých kytiček jsem půjčila Sáře. Na sukni je už moc chladno, ale nechci si na sebe brát staré oprané kalhoty a nějaké triko. Nechci vypadat obyčejně a chci udělat dobrý dojem. A jaké boty?

Ty černé kotníkové? Běžové? Ano, už to mám! Vezmu si ty po mamce. Sakra, musím je vyčistit...

Tak jo, mám na sobě tmavě modrou sukni a pod ní silonky, bílý svetlík, kabát a béžové boty po mamce. I přesto, že venku prší a nenalíčila jsem se, řekla bych, že mi to i celkem sluší.

Do školy jsem dorazila celá promočená s blátem na botách a na silonkách se mi udělalo oko. Jak se to mohlo stát? Dávala jsem na ně takový pozor... Doufám, že nebudeme psát moc písemek a škola ze mě nevysaje to minimum energie, které dnes mám.

Nakonec jsme psali jen z dějepisu a ten umím perfektně, vždycky mě historie bavila, a když už jsme u toho, zastávám názor, že všechny staré věci mají svou duši. Podobně jako změna ročního období, protože vždy ve vzduchu cítím vzpomínky na předchozí rok. Zrovna i dnes si vzpomínám, že minulý podzim jsem byla asi dva týdny doma s chřipkou.

Školu jsem zvládla, cesta domů byla stejná jako obvykle a teď mi zbývá jen čekat, až Dean zazvoní a vyzvedne mě. Tohle je snad to nejdelší čekání, jaké jsem kdy zažila. Nesnáším čekání. Jsem celá napjatá a mám pocit, že to prostě nezvládnu. Mám chuť mu zavolat a říct, že jsem chytila nějakou virózu a musím zůstat doma v posteli.

Slyším zvonek. Celá jsem ztuhla a nemohla jsem se pohnout. Zase zvonek. Tentokrát se mi rozbušilo srdce a bez rozmyšlení jsem vyjekla. Běžela jsem otevřít a on tam stál... Usměvavý, sebejistý a klidný. Opak mě. Přivítali jsme se a vyrazili jsme na cestu. Nejdřív jsem mu převyprávěla snad každý malý detail mého jinak obyčejného života, mezitím co on mi trpělivě naslouchal, a vyčerpala jsem si tak všechna témata, která jsem si dopředu připravila, kdyby stála řeč. Co si o mně asi tak musel myslet? Vykloupila jsem mu o sobě vše, co mi přišlo na jazyk.

Když jsme došli do restaurace, galantně mi pomohl sundat kabát a pověsil ho na věšák, potom si sundal svoji koženou bundu a odhalil mi pohled na černou košili, která mu dokonale padla. Je tak elegantní a já tak nemotorná, kéž bych byla jednou z těch oblíbených a sebevědomých vyzářujících holek, na kterých nejde nenechat pohled. Ale jsem jen obyčejná holka, která neví co říct, kam dát ruce a nejrady by utekla zpátky do pohodlí svého pokoje a dál o téhle schůzce pouze snila.

Sedli jsme si k jednomu z menších stolků pro dva v zadní části restaurace. Když jsem byla malá, chodili jsme sem s tátinkem a s maminkou na rodinné večere a já jsem ráda pozorovala zamilované páry, které seděly u stolu v zadu, kde teď sedíme my. Jedli jídla, jako jsou lasagne, a pili bílé víno. Vždycky jsem jim záviděla a nemohla se dočkat, až budu starší a budu tam sedět místo nich.

V reprácích jsem zaregistrovala tiše hrát píseň Nothing Compares To You od Sinéad O'Connor, kterou si doma moje maminka pouštěla celé mé dětství. Neslyšela jsem ji roky. Krátkou chvíli na to přišel mladý číšník a mezitím, co nám podával menu, začal nabízet nápoje a polévky na zahřátí. Než jsem si stihla rozmyslet, kterou si dám, Dean objednal dva hovězí vývary s domácími nudličkami. Potom rozevřel menu a pokynul mi, ať si vyberu, na co mám chuť. Nechtěla jsem vypadat vybíravě a tak jsem ukázala na to první, co jsem zahlédla mezi těmi levnějšími jídly.

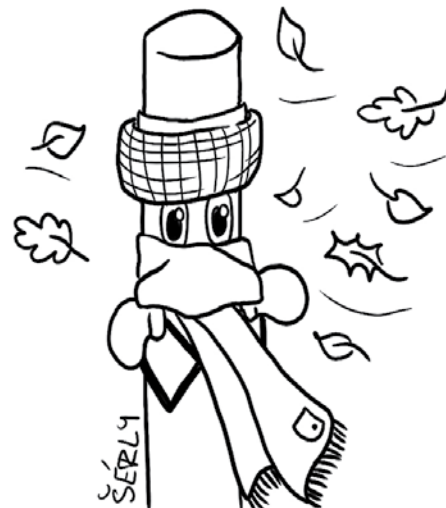
„Dám si houbové ravioli,“ řekla jsem. „Rádi bychom dvoje houbové ravioli a dvě coly prosím,“ objednal Dean jídlo.

Číšník si to zapsal a odešel. Projel mnou záchvěv paniky, protože nastalo trapné ticho, které trvalo asi dvě minuty. Jen jsem zírala na jeho velké ruce položené na stole a probírala se tím prázdnem, které jsem v hlavě měla ve snaze nalézt vhodná slova. Dean nakonec zachránil situaci, když se mě začal ptát na mé koníčky a já jsem se rozpovídala o knížce, kterou teď čtu. Stařec a moře. Mezitím přišel číšník a položil před nás vývary, ze kterých se kouřilo, a košík se čtyřmi krajíci chleba. Po cestě v tom sychravém počasí mi horká polévka přišla opravdu vhod, uchopila jsem lžičku, chvíli jsem foukala a začala jíst.

V tom mi Dean řekl něco, co mě opravdu zaskočilo.

„Víš, je mi s tebou moc hezky, nejsi jako ty ostatní holky ze školy, jsi skromná a milá. Rory, opravdu se mi líbíš, nechtěla by ses stát mojí holkou?“

Myslela jsem, že se mi to zdá, že je to jen moje bujná představivost... Všechno se to sešlo tak rychle, rozmáchla jsem rukama před sebou ve snaze vyjádřit svoje své pocity a hrnek s horkou polévkou jsem si převrhla rovnou do klína. Vyskočila jsem na nohy, instinktivně si zvedla sukni aby mě polévka neopařila a když jsem si uvědomila, co jsem to právě vyvedla, nenapadlo mě nic lepšího, než bezmyšlenkovitě vyběhnout ven z restaurace a běžet s brekem a bez kabátu rovnou domů. -Kamila-
Pokračování příště...

BALADA Z HOR

Václav Jonáš

Skotské hory, podzim 1862

Jsem obchodník a cestuji. Je to nutné pro obchod. Ve městě, ve kterém žiji, bych toho moc neprodal. Nemám a neznám nikoho, kdo by tuto práci mohl vykonávat, a tak je všechna starost na mně. Nemyslete si, že je to legrace. Všechno své zboží musím doručit osobně, tuto práci vykonávám už od dětství. Zdědil jsem ji po otci. Zde bych se rád zastavil a věnoval pár řádek právě jemu. Abych byl upřímný, nenáviděl jsem ho, byl alkoholik a naší rodinu roky trýznil. Snad každý den někoho z nás uhořel, dokonce párkrát i naši matku. Měli jsme klid pouze tehdy, když odjel na cesty nebo když odešel do hospody, odkud přicházel často opilý. Když mi bylo devatenáct let, můj otec zemřel a prakticky všechno jsem po něm zdědil - obchod, rodinný dům a povoz, se kterým jsem procestoval celou Británii. Jenom koně bylo potřeba sehnat, ale našťastí na něj zbylo dost peněz. A tak cestuji. Po celý rok, za každého počasí. Jenom já, povoz a můj drahý kůň.

Až jednou, uprostřed podzimu, mi přišla zásilka z Asie, věděl jsem, že si „namastím“ kapsu. Pro prodej takového zboží se mi zdálo vhodné navštívit hlavní město Skotska, Edinburgh. Zapráhl jsem koně a vyrazil. Přes hory a údolí. Přes krásné krajiny Skotska.

Čtvrtého dne mé cesty mě zastihla bouře. Nebylo kde se ukryt, obzvláště ve vysokých horách. K mému štěstí se mi kolem cesty zjevil dávno opuštěný Skotský hrad. V těchto krajinách byly takové opuštěné hrady zcela běžné. Jelikož byla bouře čím dál víc silná, rozhodl jsem se zde strávit noc a v cestě pokračovat následující den. Kolem hradu byl kamenný plot a za ním překrásná zahrada. Až by si člověk myslel, že hrad pořád někdo obývá. Všude kvetla zeleň a rostly stromy. Musel jsem přelézt okno, abych se dostal dovnitř. Zvenčí nádherné místo, uvnitř samá pavučina a prach, až mi z toho bylo úzko. Nakonec jsem se usadil v obyvací místnosti. Začala noc, ale bouře venku stále přetrvávala, tak jsem si rozdělal oheň, abych se zahřál. Sledoval jsem pla-

meny snad celé hodiny a ztrácel se ve svých myšlenkách na domov a na rodinu. Po malé chvilce se mi podařilo usnout. Kolem půlnoci mě cosi zvláštního probudilo, ale zpočátku jsem nevěděl co. Když jsem se snažil znovu usnout, opět jsem zaslechl nějaké zvuky. Byl to hlas, který se ozýval z místnosti nade mnou. Zpočátku mu nebylo rozumět, znělo to jako nějaké mumlání, ale po malé chvíli jsem jasně zaslechl, co tento hlas pravil. Jméno, mé jméno! Hrůzou jsem málem nemohl ani dýchat. Seděl jsem a čekal, co se stane. V ten moment jsem nevěděl, co mám dělat. Jestli se dát na útěk a čelit bouři, nebo zůstat. Abych byl upřímný, z bouře jsem měl větší strach než z nějakého zvuku uvnitř domu. A tak jsem se vydal nahoru. Nemohl jsem jen tak sedět a nic nedělat. Nebylo vidět ani na krok. Párkrát jsem zakopl, pouze blesk osvětlil temnou chodbu, po které jsem kráčel. A jediné, co jsem slyšel, byly kapky deště a zvuk hromů. Připadalo mi to jako celá věčnost, než jsem stanul přede dveřmi, za kterými byla ona místnost, ze které se ozýval ten prapodivný hlas. Zdráhal jsem se ty dveře otevřít, neboť jsem netušil, co za nimi najdu, co tam spatřím. Dodal jsem si odvahy a dveře otevřel. Přede mnou se zjevila opuštěná zaprášená místnost. Nejspíš nějaký pokoj. Byla v něm rozpadlá postel, skříň a police pro knihy. Nic víc. Párkrát jsem se rozhlédl po místnosti, ale jelikož jsem nic a nikoho nenašel, rozhodl jsem se vrátit dolů do přízemí. Otočil jsem se a zavřel dveře. Už jsem byl skoro u schodů, ale v ten moment se ten hlas ozval znovu. Zprvu nejasný šepot se postupně změnil v jasná slova: „Přiznej se, řekni pravdu!“ Nemohl jsem najít slov. V ten moment jsem konečně pochopil, co po mně chce, ale odporoval jsem.

„Jsi vrah, zabil jsi.“ Stál jsem tam jak přikovaný a jen naslouchal. Hlas pokračoval:

„Zabil jsi, zabil jsi, ty vrahu!“

„To není pravda,“ zvolal jsem.

„Ale ano!“ odvětil.

„Řekni pravdu, řekni, co jsi provedl!“

Byl jsem zlomen, lehl jsem si na zem a brečel. Ten hlas, patřil mně. Byl to hlas mého svědomí, které mě konečně dostihlo. Nyní se doznávám, já jsem v záchvatu hněvu, zabil svého otce!

DENÍK

„normálního“ dítěte

Dnes je 1. září

Nastoupil jsem na střední školu a nemám z ní moc dobrý pocit, přijde mi, že tu něco umřelo, ale to je momentálně jedno. Moje terapeutka mi na našem posledním sezení dala tento deník s myšlenkou, že bych si do něho měl zapisovat své pocity a emoce, které právě cítím. Já vím, blbost, že? No co, asi si myslí, že mi to pomůže nebo v to alespoň doufá.

Tento deník se nikdy nesmí dostat nikomu do rukou!

První den to nemůže být tak špatné, ne? Jen přijdu, odsedím si tam pár hodin a půjdu zpátky domů, no ne? Ok, tak já běžím, nemusím hned první den přijít pozdě.

Dobře, neproběhlo to úplně podle mých plánů, ale to nevadí. Schytl jsem třídu plnou nesympatických děcek, který pocházejí ze zazobaných rodin, alespoň na to vypadají, ale očividně jsem jim také moc nesedl. Tak nejsem úplně jejich typem. Nechodím každý den ve svátečním, raději si vezmu volné černé kalhoty a tričko a nijak to neřeším. Rád se cítím pohodlně, ne elegantně. Většina ze třídy je světlavá, jen já musím vždy vyčnívat. Moje barva vlasů je na této škole neobvyklá, pro lepší představu mám celou růžovou hlavu.

Musím přiznat, že jsem alespoň schytl docela fajn kluka vedle sebe v lavici. Přišel pozdě, takže neměl úplně v místech na výběr. Je docela fajn jmenuje se Christian. Zatím jsme spolu nemluvili. Jdu spát, zítřek bude snad lepší.

Dnes je 2. září

Nechce se mi vůbec vstávat. Nemám motivaci a ten budík v pět ráno mi taky vůbec nepomáhá, ale tak komu by pomohl. Jediná moje motivace je, že když tam půjdu, uvidím Chrise a třeba prohodíme pár slov a začneme se víc bavit. Mít tu kamaráda by bodlo. Co si budeme povídat, být tu čtyři roky a nikoho tu nemít by bylo špatný, ale zase ne tak úplně. Jsem rád sám.

Ok, dnešek proběhl docela dobře, začal jsem se bavit s Chrisem a je to fakt fajn kluk.

Upřímně, nevím, co přesně si doktorka myslela, že sem budu psát. To, co mám v hlavě? Asi jo, ale jak mám o tom psát, když to sám nechápu? Mám tam takový zmatek, že to ani hezké není. Motají se mi v hlavě různé myšlenky a nálady. Je to jako na houpačce, akorát že je ta houpačka většinou rozbitá a obě strany jsou dole a někdo tam v hlavě je opravdu líný ji opravit, ale tak kdo by se mu divil. Proč opravovat něco, co se hned znovu rozbije.

Nemá to cenu ani smysl, nic nemá cenu, nic nemá smysl. Dobrou.

-Kat-

**FOTÍME
 se s Bezevšeho**
 -ŠERLY-

Pozdrav od absolventa

Posílám pozdrav z velkých dalek, i když vlastně už dávno nejsem daleko. Nedávno se mi dostalo do ruky opět číslo Bezevšeho. Dnes jsem se díval na váš web a vypadá to krásně. Jsem rád, že časopis vychází dál. Koukám, že v prosinci máte den otevřených dveří! Tak si přijdu zavzpomínat na dobu, kdy jsem byl studentem také. Já osobně pořád pracuji v oboru, teď od listopadu v novém grafickém a fotografickém studiu tady v Rumburku. Jak se říká, dobří holubi se vrací a já se z těch velkých dalek vrátil domů. Držím pěsti, ať dál vychází časopis Bezevšeho a je stále plný dobrých informací.

Lukáš Černý,
 Grafik & Fotograf

S novým školním rokem tiskaři v nových uniformách!

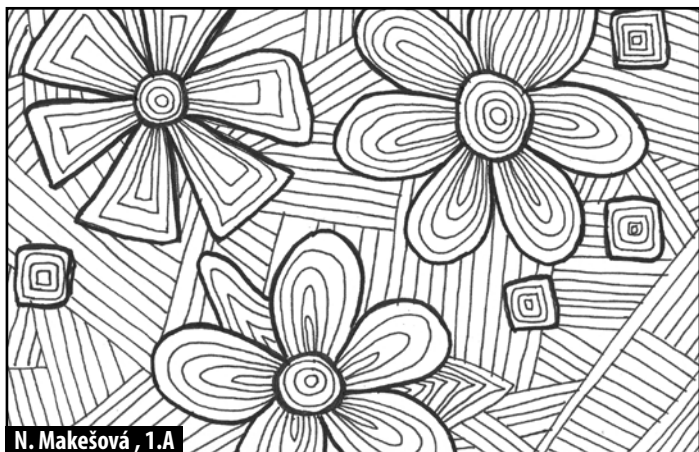
Studentské práce ve fotoateliéru: VODA

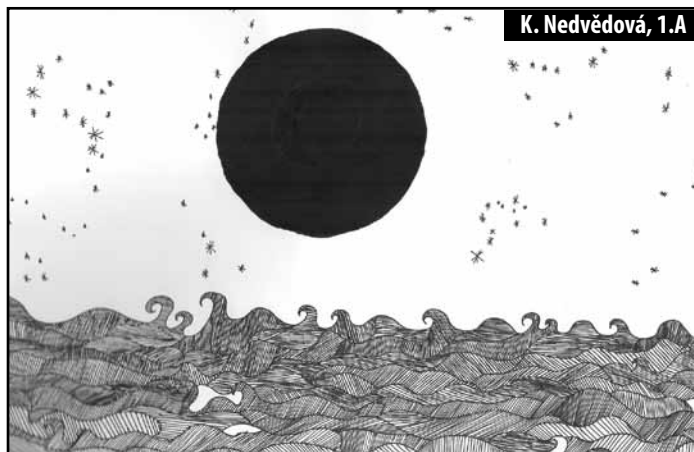
Práce žáků 1. ročníků v hodinách odborného kreslení

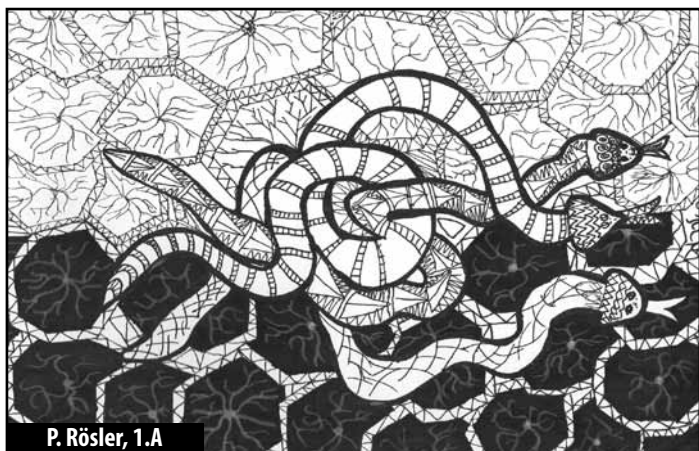
Práce žáků 1. ročníků v hodinách odborného kreslení

N. Makešová, 1.A

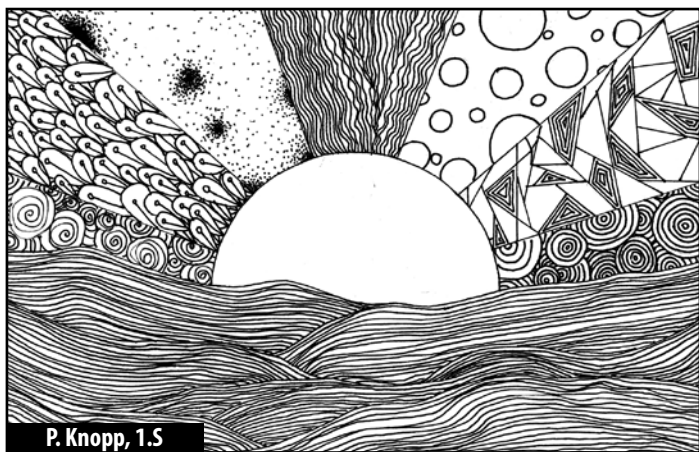
K. Nedvědová, 1.A

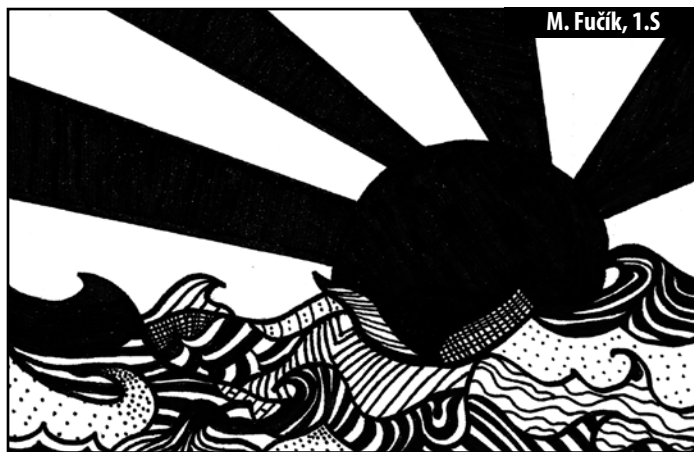
P. Rösler, 1.A

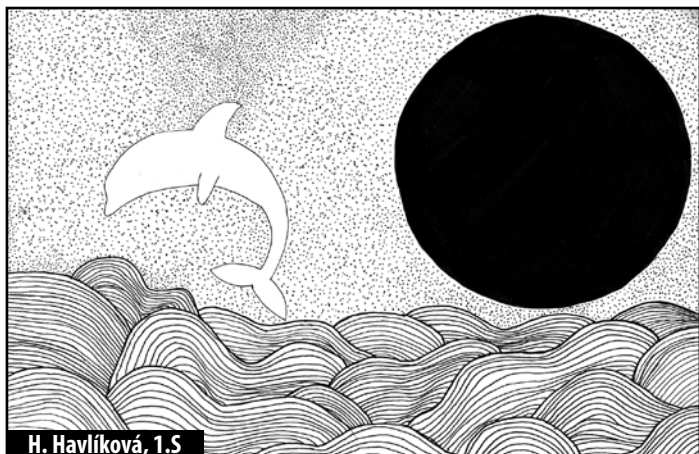
K. Beranová, 1.S

P. Knopp, 1.S

M. Fučík, 1.S

H. Havlíková, 1.S

M. Maxin, 1.S

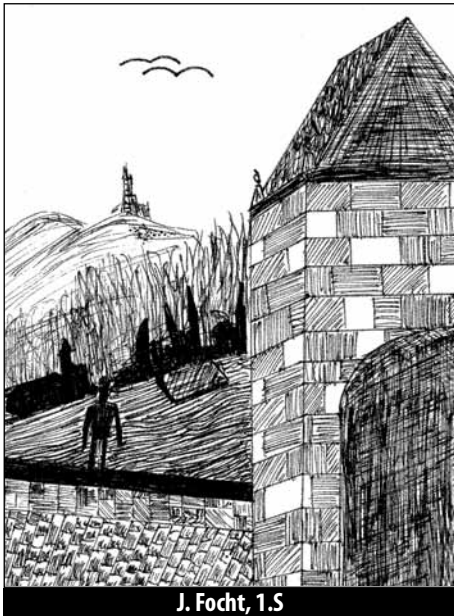
K. Jarolímková, 1.S

Š. Košíková, 1.S

V. Křížková, 1.S

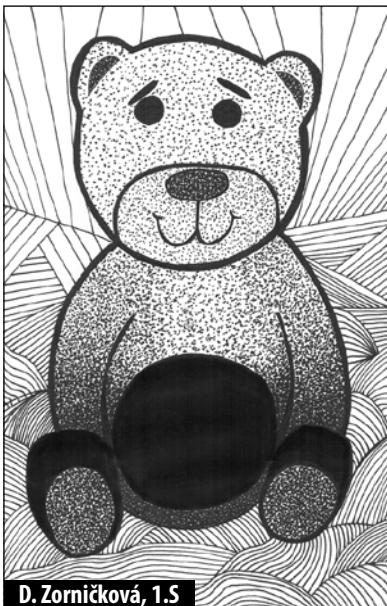
J. Focht, 1.S

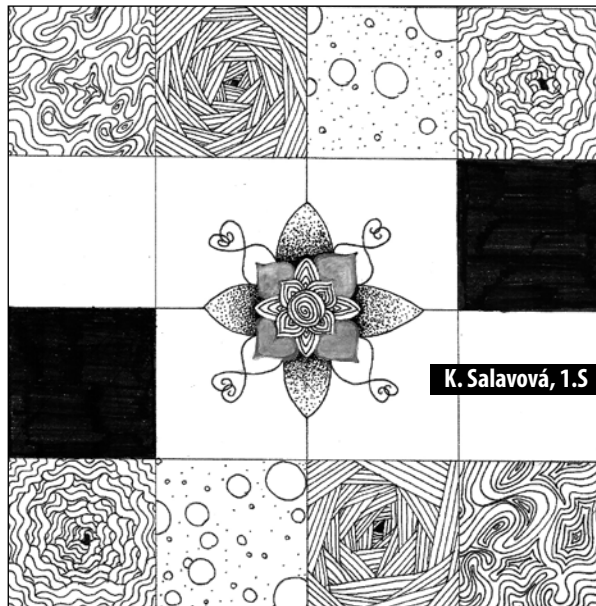
D. Olbertová, 1.S

K. Zimová, 1.A

D. Zorníčková, 1.S

K. Salavová, 1.S

T. Nováková, 1.A

POLYGRAFKA V DIVADLE VIOLA

Náš kolega Filip Stojaník má velmi blahý vliv na kulturní život nás učitelů na Polygrafce. Alespoň pro mě to platí stoprocentně! Nejsem nijak kulturně znalá, všeobecný přehled mlhavý, uměleckými schopnostmi neoplývám já ani nikdo z blízké rodiny, přesto se jednou za čas nechám nadšeně unést z každodenního života a vděčně si vychutnám kulturní zážitek all inclusive.

Tak jsme si to pojmenovaly společně s kolegyní Luckou Příbylovou. Náš organizátor totiž nejenže vyhledá kvalitní, inspirativní a obohacující inscenaci, následně domluví a zarezervuje vstupenky i dopravu pro celý autobus. To je mnoho práce a zajištění, které já jako věčná organizátorka všeho možného opravdu umím ocenit. Mým úkolem je jen (včas potvrdit a zaplatit) nasednout do autobusu a užít si společně strávený čas.

Naposledy jsme takto vyrazili na konci září do divadla Viola na představení s příhodným názvem Skopové na porážku. Inspirací pro toto představení bylo stejnojmenné dílo britského autora Roalda Dahla. Jedná se o pět zdramatizovaných povídek, ve kterých v hlavních rolích září trojice Tatjana Medvecká, David Novotný a Jan Zdražil. Určitě budu mluvit za všechny přítomné, když tento divadelní zážitek doporučím dál. Líbilo se mi ztvárnění, herecké výkony, okouzilo mě i samotné divadlo Viola a jeho (velikostí) skromné prostory. Díky tomu jsme byli hercům v průběhu celého představení doslova na dosah, což umocnilo můj dojem a okouzlení z herecké profese. V tu chvíli jsem věděla, že ve Viole rozhodně nejsem naposledy.

Co mě velmi těší je skutečnost, že sem tam některá místa v našem „polygrafáckém kulturním autobuse“ vyplní studenti naší školy. V září s námi mimo jiné vyrazily dvě žákyňe z mé třídy 3.S Lucka Prágllová a Mája Srbecká, nejdly poprvé a snad ani naposledy. Nedalo mi to a už po cestě domů jsem jim k jejich velké radosti slíbila pár otázek. Tímto vám, Lucko a Májo, děkuji, že jste s námi vyrazily a že se s námi podělíte o své pocity a zkušenosti!

Andrea Bartůňková

Otázky pro Lucku Práglovou a Máju Srbeckou

Mohly byste popsat svůj vztah ke kultuře?

LP: Už odmala nás se sestrou tahaly mamka s babičkou do divadel a na různé výstavy. Teď už chodím na koncerty nebo do divadla hlavně se ségrou.

MS: Moje mamka hrála a dosud hraje v místním ochotnickém divadle Hraničář, ale vlastně celé příbuzenstvo se tu nějak podílí ... No a už od miminka mě mamka s sebou nosila, vozila a pak už jsem i chodila s ní na zkoušky a představení. Takže si troufnu říci, že jsem na kultuře vyrostla... To ne, že bych musela, samotnou mě to sem táhlo a táhne.

Jak si užíváte cestování ve společnosti samých pedagogů?

LP: Jsem zvyklá od mamky ze školy, takže mi to nijak nevadí. I učitelé jsou jenom lidi.

MS: Mám mamku, která je také učitelka a v podstatě kus mé rodiny pracuje ve školství... Časem si zvyknete... Nic jiného vám taky nezbyde...

Prostory v divadle Viola jsou velmi nezvyklé a osobité. Jak na vás zapůsobily?

LP: Moc se mi tam líbilo. Divadlo bylo komorní, útulné a černobílé fotografie na zdech tomu dodávaly atmosféru. Na rozdíl od jiných divadel tam navíc nebyly sedačky, ale stolky s židlemi.

MS: Byla to moje první (a rozhodně ne poslední) návštěva Violy, takže jsem vůbec nevěděla, do čeho jdu. První, čeho jsem si

všimla, byly všude kolem nás zajímavé černobílé fotografie herců a umělců, dále hlediště nebo neobvyklé rozmístění židlí a stolečků. Nejvíce „smekám“ nad minijevišťem. Bonus byl, že jsem nám s Lucy vylosovala stůl číslo dva, který byl nejbližší k hercům. Byl to tak velmi atypický zážitek.

Jaké pocity jste měly z divadelního představení Skopové na porážku?

MS: Nestydím se jako divák smát a tleskat nahlas. Sama vím, jaká je to slast a odměna pro herce. A že bylo čemu tleskat! Humorné scény doplňovala pantomimická čísla, vše do stylu kabaretu, což zbožňuji. Jsem moc ráda, že jsem mohla vidět paní Taťjanu Medveckou i osobně. Je to velmi sympatická, inspirující a v tom dobrém trochu střelená osůbka a výborná herečka.

LP: Představení se mi velmi líbilo. Bylo tam mnoho humorných okamžiků a vidět herce takto blízko byl skvělý zážitek.

Ptala se Andrea Bartůňková

TENTOKRÁT V DIVADLE LUCIE BÍLÉ

EDUARDO DE FILIPPO

Filumena Marturano

Letos jsme na podzim ochutnali ještě jedno představení. Tentokrát jsme měli možnost zajet do Divadla Lucie Bílé na komedii Filumena Marturano. Strávili jsme tak ve společnosti kolegů a přátel Polygrafky neděli. Vyrázili jsme už před obědem a vrátili se pozdě večer. A bylo to zase moc hezké. Je nám spolu vždy dobře, cestou tam vyslechneme výklad našeho milého Filipa Stojaníka, v Praze si v restauraci dáme něco k snědku a pivo a po představení cestou domů vše v autobuse řádně rozebereme. A tak jsme tentokrát rozebírali téma prostě ženy, které se nakonec podaří provdat se za boháče a zabezpečit tak své syny. V divadelní hře hrála známá Simona Stašová, Svatopluk Skopal nebo Jaroslava Tvrzínková, kterou známe osobně z Violy. Musím smeknout před touto dámou, protože její výkon byl prostě skvělý. Klobouk dolů. Začínám si opravdu myslet, že herci nestárnou! A tak musím zase poděkovat hercům za dřinu, kterou musí vynaložit, a za to, že nám na jevišti přinášejí především svoje srdce.

-ŠA-

☑ RECENZE ☑ DOPORUČENÍ ☑ RECENZE ☑ DOPORUČENÍ ☑ RECENZE ☑ DOPORUČENÍ

SVĚT KNIHY 2022

Myslím, že každý knihomol už někdy musel slyšet o Světu knihy, akci pro čtenáře, která se tradičně koná v březnu (měsíc knihy), ale tento rok proběhla v červnu na pražském výstavišti Holešovice.

Akce trvá čtyři dny. S mou nejlepší kamarádkou jsme se rozhodly pro sobotu, která nám byla v programu nejbližší.

Na této akci najdete několik velkých hal (plných knih) s různými sekcemi podle žánru, nakladatelství či vydavatelství. Též vám na každém kroku někdo podá záložku, samolepku, letáček nebo slevovou kartičku. Hemží se to tam spoustou skvělých lidí, kteří mají stejnou zálibu = KNIHY.

Se spisovatelkou Shari Lapenou

Také tam můžete navštívit zajímavé přednášky, například Humbook, Host, ale nejvíce mě oslovila autogramiáda americké spisovatelky Shari Lapeny, křest knihy Huga Hartmana, představení novinek

a následně soutěže. To vše na stánku Luxoru. Mezi spoustou dalších aktivit byla možnost setkání s knižními influencery a fotografování ve fotokoutku.

S Molly Weasley a Grindelwaldem

Další věc, kterou musím zmínit, byly stánky s lidmi, kteří přišli propagovat vysoké školy. Pro mě, jako doufám budoucího studenta VŠ, to bylo velmi přínosné. Nejvíce mě zaujala filozofická fakulta UK a Vysoká škola kreativní komunikace, kde jsem zakoupila rukopisy a různé studie od absolventů.

Na veletrhu nakoupíte knihy se slevami, knihomolské předměty, jako třeba trička, odznaky, plátěné tašky nebo také lístky do divadel. Poseďte ve Stromovce, občerstvíte se a prolistujete nové knihy.

Celý den jsme si nadmíru užily, vrátily jsme se unavené, ale se spoustou zážitků, novými kontakty a s taškami přeplněnými k prasknutí. Už teď se těším na příští rok.

Zkrátka vám doporučuji navštívit Svět knihy, stojí za to. Doufám, že se tam s někým z vás, čtenářů BEZEVŠEHO, potkám. Mějte se krásně a čtěte! Při čtení knih si totiž otevíráme vlastní svět.

-Lucy-

*Na topole nad jezerem seděl vodník
podvečerem: „Sviť, měsíčku sviť,
ať mi šije nit.“*

Tento a spousta dalších veršů jsem měla možnost slyšet v divadelním představení souboru Hraníčář. Obsazení a herecké výkony byly úžasné. Pár otázek jsem položila jedné z hereček, ale také studentce Polygrafky **MÁJE SRBECKÉ**.

Jakou postavu zde hraješ a jak na tebe působí?

V Kytici hraji Lilií, která na mě působí trochu naivně, avšak je zamilovaná a oddána svému muži. Získává tak naději, která vzplane ...

Jak dlouho v divadle hraješ?

Prvoplánově jsem tam vůbec neměla hrát. Čtyři roky zpátky jsem se začala stranit, bála jsem se mluvit, takže na hraní jsem mohla zapomenout. Ale na začátku tohoto roku se vše začalo pomalu vracet do normálu a já se tak ocitla v již dávno rozehrané

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

hře. Pouhé tři týdny zbývaly do premiéry. Přesto toho nelituji, protože mě to doslova nakoplo, zase hraju a nebojím se.

Jinak jsem už jako malá chodila pravidelně na zkoušky dramatického kroužku mojí maminky, takže jsem pak znala celé inscenace z paměti, což mě velmi bavilo. Má prv-

ní nemá role proběhla v šesti letech, byla to víla ze Shakespearovy hry Sen noci svatojánské, moc ráda na to vzpomínám.

Za rozhovor Máje velmi děkuji a přeji hodně hereckých úspěchů. Musím zmínit, že žáci Polygrafky měli také možnost toto divadlo vidět. -Lucy-

Black Panther WAKANDA FOREVER

Dne 10. listopadu spatřil světlo světa nový film z dílny studia Marvel „Black Panther WAKANDA FOREVER“. Já osobně jsem se na premiéru nedostala, ale dostala jsem se do kina hned 12. a shodou okolností byl tento den i 4. výročí úmrtí Stana Leea. Každopádně film byl úžasný, nechci nějak spoilerovat (vyzradit děj), ale prozradím jen, že se ve filmu objevilo i několik nečekaných věcí.

Obsazení bylo úžasné. Celý tento film byl věnován zesnulému Chadwickovi Bosemanovi. Co ale musím vyzdvihnout, je volba hudby, ta se vážně povedla. Všechny soundtracky se už dají přehrát na streamovacích platformách typu Spotify aj. Tento film vřele doporučuji, kdyby se mi ještě naskytla možnost na něj jít znovu, vůbec bych se nebránila. -perkinsmors-

Výběžek free LIVE

Dne 22. října se konal 22. ročník festivalu Výběžek free LIVE, kde jsem měla tu čest být. Konal se v kulturním domě Střelnice Rumburk. Pro hosty byly připraveny tři stage: hlavní scéna byla ve velkém sále, v kinobaru jste si mohli poslechnout Dj's a ve výstavní síni měli stánek Bohemian Coffee House a byly zde k zakoupení i malé dárkové předměty z výběžku. Já jsem si šla poslechnout kapelu jménem Cocotte Minute, nu-metalovou kapelu z Prahy. Poslouchám je už odmala a tohle bylo poprvé, co jsem je viděla hrát na živo. Slyšela jsem písničky Czeko, Kopem, Bastard, Měl bych tě sejmout a dokonce i Můj čas. Samozřejmě nesměl chybět ani stánek s merchem (reklamními předměty), kde jsem se také stavila, abych svoje oblíbené umělce podpořila. Atmosféra byla příjemná a podařilo se mi dostat při samotném vystoupení i na pódium. Sice jsem nemluvila se všemi členy kapely, ale měla jsem to štěstí mluvit se samot-

ným Martinem Zellerem, zpěvákem kapely, a udělat si s ním i fotku. Kdybyste měli někdy příležitost se tohoto festivalu zúčastnit, rozhodně neprohloupíte. -perkinsmors-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Ať ho slavíte, nebo ne, Halloween je docela důležitá část našeho života. Je to den, který ovlivní v podstatě celý podzim tím, že si lidé začnou shánět strašidelné kostýmy a zdobit domov falešnou pavučinou. Nebo se začnou dívat na známé hororové filmy, což mě přivádí k dnešní recenzi.

Všichni známe Frankensteina. Mnoho lidí si myslí, že je to ta nestvůra, kterou stvořil nějaký starý šílený doktor v podzemní laboratoři spolu se zdeformovaným asistentem... tito lidé se značně mýlí.

Frankenstein neboli moderní Prometheus byl napsán autorkou **Mary Shelley**, poprvé vyšel roku 1818, avšak napsala ho o dva roky dříve, když se v chladném létě ocitla spolu s manželem u krbu lorda George Gordona Byrona. Spolu se bavili čtením různých strašidelných povídek, což ji povzbudilo k tomu, aby napsala svou vlastní. A tak se zrodil Victor Frankenstein. Ani monstrum, ani doktor, pouze mladý muž, který se natolik v noci ve svém pokoji nudil, že se rozhodl složit si vlastní mrtvolu, která není ani zelená, ani stupidní (spíše se vyrovnává géniem Victora samotného).

Po smrti své matky se totiž Victor stal posedlým snahou najít způsob, jak zbavit lidstvo strachu ze smrti, čili stát se „moderním Prométheem“. Po dlouhé snaze se mu to podařilo, avšak nedopadlo to tak, jak doufal. Jeho nestvůra nebyla tak krásná, jak si myslel. Jeho slovy vypadala ohavně až natolik, že po jejím probuzení utekl z místa činu a upadl do dlouhé-

ho stavu onemocnění, ze kterého ho nakonec dostal jeho nejlepší přítel Henry Clerval, zatímco se jeho nestvůra orientovala ve světě, který ji odsuzoval kvůli vzhledu. Nastává tak dlouhý, srdcetrhající příběh o tom, jak se Victor ironicky znovu setká se smrtí nejen jednou, ale několikrát skrze své přátele a rodinu díky pomstychtivé nestvůře. Oba se vyrovnávají se svým novým životem, uvěznění v nekonečném cyklu jejich nenávisti vůči sobě.

Příběh vypráví jako varování celého lidstva Robert Walton. Vypravuje podle slov Victora po tom, co Victora našel uprostřed Severního pólu na smrt vyčerpaného a pomohl mu se zotavit natolik, aby mu

vyzradil, jak se tam vůbec dostal. Podle mého je tato verze, tento originál, daleko lepší než jakékoliv zfilmované adaptace. Účelem není pobavit v tom tradičním slova smyslu. Mary Shelley se naopak snažila napsat naprostou tragédii, ukázat, jak si může člověk zničit život rychleji, než by to postřehl, a zároveň s sebou vzít i ostatní. A to i dokázala. Ačkoliv nejsem moc na smutné konce, myslím si, že tato kniha to udělala velice dobře. Stojí za to si ji přečíst. Je plná inteligentních studií lidských vlastností, dobrých i špatných. Pokud jste unaveni z moderních podob klasických strašidel, doporučuji si přečíst, odkud doopravdy pocházejí. *-Elizabeth-*

Slyšeli jste někdy o Celostátním setkání mládeže? Něco vám to trochu říká? Že nejspíše ne? Ale to se dá přeci jednoduše napravit. „CSMko“, jak tomu někteří z nás, kteří to zažili, říkají, je velká akce pro mládež křesťany. Koná se jednou za pět let už neskutečně dlouho a je to zážitek na celý život, to mi věřte. Donedávna jsem o tom sama nevěděla, ale jakmile jsem od kamarádky dostala tuto nabídku, nemohla jsem odmítnout.

Bohužel, mému introvertnímu já se to moc nezamlouvalo, takže jsem byla neskutečně vystrašená. Ale kdo by nebyl, když jede na akci, kde stráví týden s čtyřmi tisíci lidmi na jednom místě. Ale podařilo se mi to překousnout a byl to jeden z nejhezčích týdnů mého života. Cílem takto velké akce je sblížit mládež jak křesťanskou, tak i tu ateistickou. Svě místo si tam podle mě dokáže najít každý.

Akce nabízela workshopy, přednášky, sporty a tvořivé dílny. Každý den byl naplněn něčím jiným a měl za úkol nás spojit určitou myšlenkou a otázkou. Těmito otázkami a myšlenkami jsme se každé dopoledne zabývali v takzvaných diskuzních skupinkách, kterých bylo přes sto šedesát. Tomu se ani nelze divit, když byl počet účastníků tak velký. Já jsem si vždy nejvíce užívala večer, kdy tam byla spousta hudby, pozitivita a dobrého ducha.

Měla jsem opravdu malá očekávání, ale naplnila se velkou radostí a štěstím. Při takové akci si najdete hromadu nových kontaktů a kamarádů, s kterými se můžete scházet nadále. Pokud byste to chtěli zažít sami, budete si muset počkat dalších pět let. Nebo se můžeme vidět příští rok v Lisabonu, kde se bude konat Celosvětové setkání mládeže. A to teprve bude pecka! *-Emm-*

CHOVEJTE SE JAKO MALÝ PRINC

„Chraňte svůj sen, jako by to bylo vaše dítě, protože on je jediným důkazem, že ve vás malý princ, kterým jste byli, ještě žije a jen čeká, až se jednoho dne ukáže světu.“

Tento citát a spousta dalších mouder najdete v této jedinečné knize. Ať už jste milovník knížky Malý princ, či ne, přečtete si ji. Otevře vám oči a připomene, že malého prince nosíme v sobě a že je smutné, když na něj zapomínáme a utlačujeme nástrahami všedního světa, plného zmatku a stresu.

Teď to udělejte jako já: vypněte telefon (to už jste neudělali půl roku) a zastavte se, poslouchejte...

Nikdo neví, co děláte, nikdo vás nemůže zastihnout, nikdo neví, kde jste, nikdo vás nemůže odstránit od vašeho světa, od vaší chvíle, od vás samotných. Jste sami. Je vám dobře. Teď zbývá jen vylepšit si atmosféru tím, co se vám líbí, hudbou, četbou, sněním, kuchařským receptem, zahradničením, činností, která vám vyhovuje... Jen pro tuto chvíli si s vypnutým telefonem udělejte pohodu. *-Lucy-*

PERLIČKY PERLIČKY

Mgr. Iva Šabatová

„Jsem matkou Bezevšeho“

Mgr. Pavlína Horáková

„Vzrůšo dobrodružo?“

„Radši půjdu pomáhat manželovi s plotem!“

Mgr. Josef Makovský

„Vy se mnou laškujete, že ano?“

„Já vám na to řeknu!“

„Tak milánkové,“

řekl, když vešel do třídy s tyčí.

Ing. Roman Svoboda

Nějak takto vypadá normální hodina s panem učitelem Svobodou:

„Tato škola je takový ústav!“

„Nech si to na pohlavní přestávku!“

„Šišinka jede do kopečka“

„Když tak použijte ty debily s kalkulačkou...“

„Nastartujte sešity!“

„Napišeme si symbolický nadpis!“

Nadpis: „↑↓ x o %“

„28 polib p...l kosům...“

„Nepiš tam psíčoviny a někoho vyvolej!“

-Marky-

Perličky z hodin češtiny:

Často se urodí záměna slova:

imperialismus místo impresionismus,

dekadismus místo dekadence nebo

epidural místo epiteton

Na otázku, o jaký druh poezie se jedná, žák odpověděl, že o báseň.

Kým byl básník Jaroslav Seifert

pranýřován a proč?

Viktorkou z knihy Babička od Boženy

Němcové. (Chudák Viktorka, za co

všechno nemůže!)

-ŠA-

Podzimní prázdniny? Jak jinak, než v teple!

Letošní prázdniny jsem si prodloužila o tři dny, protože jsme s mamkou letěly do Marsa Alam v Egyptě. Zájezd jsme koupily týden předtím, než jsme odletěly. Nečekaly jsme, že se uvolní letenky, ale jednoho dne jsme jely do cestovky v Liberci a povedlo se. Odlétaly jsme z Letiště Václava Havla do

Marsa Alam a let trval něco přes čtyři hodiny. Když jsme přijely do hotelu Royal Brayka Beach Resort, čekaly jsme asi dvě hodiny na pokoj.

Mezitím jsme si odpočinuly na recepci, a když jsme dostaly pokoj, který jsme měly s výhledem na moře, šly jsme na pláž. Po obědě na mě přišla únava a usnula jsem na pokoji asi na tři hodiny. Když jsem se probudila, šly jsme se projít po resortu a poté jsme šly na večeri. Po večeri jsme na pokoji koukaly na televizi a kolem 21. hodiny jsme chodily spát každý den. Ráno jsme stávaly mezi 6. a 7. hodinou. Chodily jsme k moři i k bazénu. Když jsme byly u bazénu, chodila jsem na aquagymnastiku a tam jsem se seznámila s jednou holčínou z Prahy. Zůstaly jsme v kontaktu přes sociální sítě. Předposlední den jsme si zaplatily výlet přes cestovní kancelář a jely jsme na čtyřkolky. Na čtyřkolkách jsme jezdily asi hodinu a půl a ujely jsme něco okolo 27 km.

Naši dovolenou bych ohodnotila 10 body z 10. Dovolenu jsem si užila a vrátila bych se hned zpátky do teplíčka!

-Rambo-

Ing. Roman Svoboda

„Koupím jim bažanty a budou čurat pod lavici nebo pořídíme prevét

(středověká toaleta) nebo budou čurat

na plechovou garáž barevné čuránky!“

Mgr. Filip Stojanik

„Vy mne jednou dostanete

do krematoria, oni mne z vás odvezou

do Bohnic!“

-emm-

Jak vzniká komiks

Ve škole se děje leccos a člověk o tom ani neví. Úplnou náhodou jsem se dozvěděla, že dva naši žáci se pustili do kreslení komiksu. Navíc se u toho náramně baví. A jak na to přišli?

Matěj si jednou čmáral do sešitu matematiky a vznikl králík v autě. Edovi se ten obrázek moc líbil a začal si jej také kreslit do sešitu (a pak se divme, že kluci nedávají pozor).

Postupně se objevovaly další postavy, jako třeba Frr, Brm, Mrm a tak podobně.

Začal vznikat příběh o střetu zvířat a lidí, o válce mezi nimi a životu po ní.

Kluci zatím nakreslili asi tři strany a plánují, že komiks vyjde v roce 2023 (kéž by). Příběhy vymýšlí Matěj, Eda je oživuje na grafickém tabletu. A od těch časů se začínají v hodinách odborného kreslení objevovat králíci.

Kluci ještě tvoří různé propagační materiály, které se možná objeví někde na nástěnce (teď třeba tisknou plakát). Časem budou i vizitky...

A tak mám radost, že tady možná máme nové Cimrmany. Smích léčí a není ho nikdy dost.

Rozhovor jsem vedla s Bc. Matějem Horákem a Mgr. Edíkem Hrabalem.

(Kluci žijí v budoucnosti, kde mají firmu a na vizitkách před jmény tituly!)

-ŠA-

POLY GRAFKA

STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA
MEDIÁLNÍ GRAFIKY
A POLYGRAFIE

RUMBURK

www.sosmgp.cz

**DNY OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ**
[08. 12. 2022]
[12. 01. 2023]

STUDIJNÍ OBORY
[zakončené maturitní zkouškou]

GRAFIK PRO MÉDIA
TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ ŘÍZENÝCH STROJÍCH

UČEBNÍ OBORY
[zakončené závěrečnou zkouškou]
GRAFIK - TISKAŘ - KNIHAŘ

BEZEVŠEH

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Mgr. F. Stojaník (fis), Bc. L. Obergruberová (Io), I. Šabata (iša), Ing. A. Bartůňková, K. Procházková (Kamila), E. Rigová (Rambo), E. Vlková (emm), A. Kroutilová (annie), M. Horák (MH), E. Maštalířová (Elisabeth), K. Salavová (Kat), M. Strnad (Marky), M. Průša (Miško), B. Drugová (perkinsmors), L. Mihalíková (Lucy), K. Jarolímková (Kristy). ■ **Externí spolupráce - kresby:** Š. Makovská (Šerly) ■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata